

בתי המשפט
איסור פרסום כל פרט מזהה
אודות המתלוננים

פ"ח 8007/07	בית המשפט המחוזי בירושלים
17/01/2008	
לפני: כב' השופטים: צבי סגל - סגן נשיא - אב"ד, יוסף שפירא, יורם נועם	

בעניין: מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד חיים הדיה מפרקליטות מחוז י-ם

המאשימה

נ ג ד

פתחי רג'בי (ת"ז 80291206)

ע"י ב"כ עו"ד ראובן המבורגר

הנאשם

ה כ ר ע ת - ד י ן

השופט צ' סגל, סגן נשיא

כללי

1. כנגד הנאשם, פתחי רג'בי, הוגש כתב אישום, אשר על-פי האמור בחלקו הכללי, ניצל את מעמדו כשיח' וכאימאם בכפר סילוואן, שם הוא מתגורר, כדי לבצע עבירות מין חמורות בנשים ובילדים, כמפורט על-פני שישה אישומים, כלהלן: באישום הראשון מיוחס לנאשם ביצוע מעשה מגונה, לפי סעיף 348(ג) [לחוק העונשין](#), תשל"ז-1977 (להלן: "החוק"); באישום השני – ביצוע שתי עבירות של מעשה מגונה בנשים, לפי סעיף 348(ג) לחוק; באישום השלישי – ביצוע מעשה סדום בקטין, לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק, וביצוע מעשה מגונה בקטין לפי סעיף 348(ג)(1) לחוק; באישום הרביעי – ביצוע מספר עבירות של מעשה סדום בקטין, לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(5), וכן ביצוע מספר עבירות של מעשה מגונה בכוח בקטין, לפי

סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(5) לחוק; באישום החמישי – עבירה של ריבוי נישואין, לפי סעיף 176 לחוק; ובאישום השישי – שיבוש מהלכי משפט, עבירה לפי סעיף 244 לחוק.

עובדות כתב האישום

2. על-פי הנטען באישום הראשון, במהלך חודש הרמדאן של שנת 2004, בתאריך שאינו ידוע למאשימה במדויק, בשעות הערב, ביצע הנאשם מעשה מגונה בש"ק (להלן: "מתלונן 1"), יליד 1986, עת הציע לו ביוזמתו להסיעו באוטובוס ששימשו דאז לצרכי תעסוקתו כנהג, מאזור הגבעה הצרפתית לביתו שבסילוואן. הנאשם הציג עצמו בפני מתלונן 1 כאיש דת המכיר את משפחתו, ותוך כדי נסיעה שוחח עמו אודות הלגיטימיות שבקיום יחסי מין עם גברים ונשים כאחד, ואף התעניין במידת ה"יצר המיני" שלו. בהמשך, עצר הנאשם את האוטובוס בסמוך למוסך בוואדי ג'וז ונגע ברגלו של מתלונן 1, באזור איבר-מינו, מנע את ניסיונו לצאת מהאוטובוס, ומשך אותו לעברו אגב נגיעה בירכו, כל זאת חרף ניסיונותיו של מתלונן 1 להדוף כל מגע עמו. כאשר ניסה מתלונן 1 להתחמק בשנית מן המגע שנכפה עליו על-ידי הנאשם ורץ לירכתי האוטובוס, רדף אחריו הנאשם והציע לו 30 ₪ לערך בתמורה להסכמתו לקיים עמו יחסי מין. האירוע המתואר תם בשל הופעת ארבעה עוברי אורח במקום, ששעו לזעקות העזרה של מתלונן 1, שאף ניצל את נוכחותם של אלה כדי לנקב את צמיגי האוטובוס בטרם נס מהמקום.

3. על-פי הנטען בגדרי האישום השני, במהלך חודש הרמדאן של שנת 2006, בעת נסיעה באוטובוס, שוחחו ביניהם נ"ר (להלן: "מתלוננת 2") והנאשם אודות בתה פ' (להלן: "מתלוננת 3"), זאת על רקע דאגתה של האם לבתה, אשר מאז גירושיה סובלת מבעיות שונות. הנאשם הציג עצמו בפניה כאיש דת המסוגל לסייע בפתרון בעיותיה של הבת. מתלוננת 2 התרשמה מכך לחיוב ומסרה לו את מספר הטלפון שלה. הנאשם התקשר אל מתלוננת 2, וזו, בעצה אחת עם בעלה, הזמינה אותו לביתם לטיפול בבתה. בנוכחות

מתלוננת 2 ובעלה הניח הנאשם אצבע על לשונה של מתלוננת 3, לחץ על בטנה וגבה, וקבע כי הנה סובלת מ"שדים". מייד בסמוך לאחר מכן ביקש הנאשם את רשות ההורים להיכנס עמה לחדרה על-מנת לסלק את אותם שדים, תוך שהוא מתרה בהורים שלא ייכנסו לחדר במהלך ה"טיפול". בהיות הנאשם והמתלוננת 3 בחדרה, ביקש הנאשם לדעת האם במהלך שנתה היא חשה שמאן דהוא בא על-מנת לקיים עמה יחסי-מין. בהמשך אף ביקש לדעת ממנה האם היא חשה שמאן דהוא נוגע בגבה, בבטנה ובחזה, תוך שהדגים את המגע מתחת לחולצתה. בתגובה לניסיונותיה להתנגד למעשיו, היסה אותה הנאשם, ואמר לה שבאותה שיטת טיפול הוא כבר ריפא נשים רבות, וכי הטיפול יושלם בתוך מספר דקות. או-אז, ערך לה הנאשם "בדיקה" בחלק גופה התחתון, ובתוך כך תחב את ידיו לתוך מכנסיה עד מעל לתחתונים. לכשביקשה מתלוננת 3 לצאת מהחדר, חיבק אותה הנאשם בחוזקה וביקשה שלא לספר לאיש על שאירע. עם יציאתם מהחדר הרגיע הנאשם את ההורים, אמר להם כי בתם "הבריאה", וביקש שימסרו לרשותו את מסמכי הגירושין שלה. בהמשך ביקש וקיבל רשות מהאב להסתגר עם האם (מתלוננת 2) ביחידות, וניסה לבצע גם בה מעשה מגונה עת דחף אותה לעבר המיטה וניסה לשכב עליה.

4. על-פי הנטען באישום השלישי, ביום 13.1.07, בשעות הערב, הציע הנאשם לקטין א"א (להלן: "מתלונן 4") להצטרף אליו לנסיעה, שמטרתה הייתה לאפשר לו לצפות בו מקיים יחסי מין עם אישה. האישה, הגב' זא"י (להלן: "האישה"), הצטרפה לנסיעה כשהיא מלווה בבתה הקטנה, והוחזרה לביתה לאחר שבמהלכה צפה מתלונן 4 בנאשם בעודו נוגע בה בחלקים שונים של גופה חרף מחאותיה. בדרכם חזרה, עת היו לבדם, ביקש הנאשם ממתלונן 4 לשבת לצידו במושב הקדמי. בשלב כלשהו עצר הנאשם את האוטובוס בדרך עפר ללא מוצא, הפשיל מכנסיו ותחתוניו, והציע למתלונן 4 לבצע בו מין אוראלי תמורת תשלום. המתלונן 4 סרב, ובתגובה תפסו הנאשם בראשו והחדיר בכוח את איבר-מינו לפיו.

לאחר מכן פתח הנאשם את חגורת מכנסיו של מתלונן 4, ביקשו להסתובב, נשכב מעליו ונגע באיבר-מינו, כאשר כל אותה עת מתלונן 4 בכה וצעק, תוך שניסה לצאת מהאוטובוס ללא הצלחה. שלושה בחורים שהיו עדים לאירוע הם שחילצוהו לבסוף מהרכב.

5. על-פי הנטען באישום הרביעי, בתחילת שנת 2007, ובתקופה שנמשכה על-פני שבועיים לערך, ביצע הנאשם מספר מעשי סדום ומעשים מגונים במ"ק, יליד 1991 הלוקה בשכלו (להלן: "מתלונן 5"). הנאשם, שהיה מודע למומו של מתלונן 5, אמר לו כי שוכן בקרבו "שטן" וכי עליו להיענות אפוא לדרישותיו. בהזדמנויות שונות אף הורה הנאשם למתלונן 5 לבצע בו מין אוראלי, מישש את גופו, נגע באיבר-מינו, נשכב מעליו, אונן בפניו, ובחלק מהאירועים אף הגיע לפורקן מיני, לרבות בפיו. מתלונן 5, שהנאשם אסר עליו לספר לאיש על שאירע לו במחיצתו, נאות לעשות כן בשל מגבלותיו ונוכח הכבוד שרחש לנאשם במסגרת מעמדו כשיח'.

6. על-פי הנטען באישום החמישי מיוחסת לנאשם עבירה של ריבוי נישואין, על שבעודו נשוי כדין נישא לאישה נוספת.

7. האישום השישי מייחס לנאשם עבירה של שיבוש מהלכי משפט, על כך שביום 18.1.07, עת הובל להארכת מעצרו בבית משפט השלום בירושלים, צעק לעבר קרובי משפחתו את שמותיהם של חלק מהמתלוננים נגדו, כמו גם את מענם, וביקשם "לטפל בהם".

תשובת הנאשם לכתב האישום

8. בתשובתו לחלק הכללי שבכתב האישום אישר הנאשם, כי הנו ש'ח ואימאם במסגד וכי במסגרת זו הוא נותן שיעורי דת, בין היתר, גם לילדים. הנאשם הטעים, כי הוא אינו "מגרש שדים" אלא נוהג לברך אנשים לבקשתם, ובעיקר אנשים חולים, נשים עקרות וכיו"ב. בתוך כך הכחיש הנאשם מכל וכל את המיוחס לו בכתב האישום, למעט הנטען באישום החמישי, קרי – כי נישא לשתי נשים. להלן אציג את תשובתו המפורטת לאישומים השונים.

9. בתשובתו לאישום הראשון הכחיש הנאשם את המיוחס לו, לרבות את עצם התרחשות האירוע. הוא טען, כי בעבר עבד כנהג אוטובוס, שמסלולו היה מירושלים לבית חנינה-עטרות, וכי מתלונן 1 נהג לנסוע עמו לבית ספרו, אך זאת עד לשנת 2004, במסגרת הפעילות השגרית שבמהלכה לא נמצא עם המתלונן לבד באוטובוס. עוד הבהיר הנאשם, כי ביום 31.12.03 מכר את האוטובוס וחדל מעבודתו כנהג.

10. באשר לאישום השני טען הנאשם, כי אכן הגיע לביתן של המתלוננות 2 ו-3, זאת על-פי הזמנתה של מתלוננת 2, אשר ביקשה ממנו לעזור לבתה ולברך אותה. הנאשם אישר, כי כחלק מהטיפול, הכולל גם קריאת פסקי קוראן, הכניס ידו לפיותיהן של המתלוננות. יחד-עם זאת הכחיש, כי עשה מעשה מגונה במתלוננות או כי נגע באיברים מוצנעים בגופן. עוד ציין, כי אבי המשפחה נכח בבית כל משך שהותו שם.

11. אשר לאישום השלישי, הנאשם אישר כי נסע עם מתלונן 4 לשכונת ג'אבל מוכבר במטרה לגבות חוב מהאישה, אשר הצטרפה יחד עם נכדתה לנסיעה חזרה לכיוון חנותו של הנאשם. עם זאת הכחיש קיום מגע מיני כלשהו עם אותה אישה במהלך הנסיעה המשותפת.

לגרסתו, לאחר שהאישה שבה לביתה ביקשו מתלונן 4 להסיעו לבית חברו, אך הובילו למקום מבודד, שבו הותקף על-ידי אנשים שציפו לבואו מבעוד מועד. הנאשם הכחיש קיום שיחה או מגע בעל אופי מיני עם מתלונן 4, וכן את כל המיוחס לו בגדרי אישום זה.

12. ביחס לאישום הרביעי טען הנאשם, כי מתלונן 5 אכן מוכר לו כאדם הלוקה בשכלו, אשר היה מגיע למסגד להתפלל ולהשתתף בשיעורי דת, אך הכחיש ביצוע מעשה סדום או מעשה מגונה בו.

13. באשר לאישום החמישי, הנאשם הודה, כאמור, בנישואין לשתי נשים, המותרים, לדידו, על-פי דתו ואמונתו.

14. לבסוף, הכחיש הנאשם את המיוחס לו בגדרי האישום השישי, היינו, כי פנה לבני משפחתו בבקשה כי "יטפלו" במתלוננים, או כי פירט בפניהם מידע כלשהו אודות זהותם.

מבט-על על הראיות

15. מטעם המאשימה העידו כל המתלוננים (1-5), ובנוסף אליהם העידו גם אחיהם של מתלונן 1 ו-5, א"ק וח"ק, וכן אמם, הגב' ס"ק. עוד העידו אנשי המשטרה, רס"מ מני ישי (אודות אישומים 3, 4 ו-5) ורס"מ נתי אטיאס, אודות גביית עדויותיהם של מתלוננים 4 ו-5.

עוד הוגשו – בהסכמה – הודעות הנאשם במשטרה (ת/1-4/א); פתק שנרשם על-ידי עד התביעה א"ק (אחיו של מתלונן 1) באולם בית-המשפט ביום 18.3.07 (ת/5); דו"ח עימות בין הנאשם למתלונן 1 מיום 16.1.07 (ת/6); תצהיר העדה זא"י מיום 22.2.07 בנוגע לאישום 3 (ת/7); פלט השיחות הנכנסות מטעם חברת "סלקום", מיום 24.4.07, למספר

הטלפון הסלולארי שבבעלות עד ההגנה י' ר', אחיינו של הנאשם (8/ת); הודעות עד ההגנה י' ר' במשטרה (9/ת ו-10/ת); אסופת אסמכתאות ובהן קביעות מהימנות ומשקל בלתי מחמיאות שניתנו לחוות-הדעת שהגיש המומחה לזיהוי דוברים מטעם ההגנה, מר א' ח', בתיקים אחרים (16/ת-12/ת); מאידך, הוגשה חוות-דעת לזיהוי דוברים מאת הגב' ש' כ', ממטא"ר (17/ת). לסוגיה זו נצרך בית-המשפט לאור ההקלטה שביצע עד ההגנה י' ר', שעל-בסיסה נטען על-ידי ההגנה כי גרסת מתלוננת 2 הינה שקרית.

עד כאן מבט-על ראיות המאשימה.

16. עדויות ההגנה כללו, ראש לכל, את עדות הנאשם ביחס לכלל האישומים המיוחסים לו. בנוסף אליו העידו על-פי סדר האישומים מר י' א', מנהל חברת אוטובוסים בה עבד הנאשם (ביחס לאישום 1); מר ר"ר, בעלה של מתלוננת 2 ואבי המתלוננת 3; מר י' ר', אחיינו של הנאשם; מר א' ח', עורך חוות-דעת המומחה לזיהוי דוברים (5/ת); ביחס לאישום 2). בהקשר לאישום 3 העידו גב' סרא"נ, אמו של מתלונן 4, רס"מ ג'מיל עבדל חאק, השוטר שחשף הפרשה; מר פאהד נאג'י קפישא, מכרו של הנאשם; מר ט' ש', שטופל אף הוא על-ידי הנאשם לסילוק שדים; הגב' ז"אי – היא האישה אשר לביתה נסע הנאשם כמתואר באישום 3; מר סמיר שוויקי, שכנו של הנאשם; ולעניין אישום 4 העיד מר ע"ט, מורהו של מתלונן 5;

עוד הגישה ההגנה תמונה שבה נראה רכב מסחרי החונה על שביל עפר (1/ת), זאת בהתייחס לאישום 3; הודעת העד ח"ק מיום 14.1.07 (2/ת); הודעת העד מר ג' ח' מיום 15.1.07 (3/ת); אסופת אישורים רפואיים מן התאריכים 15.9.04 ו-31.10.04, המלמדים כי בעת הרלוונטית סבל הנאשם משבר בידו (4/ת).

16. כעת נחל את מסע ההכרעה, אישום אחר אישום, שעה שבגדרי כל אחד מהם תצוין מסכת הראיות הרלבנטית מטעם המאשימה וההגנה, ושלאחריה ייקבעו ממצאי המהימנות והעובדות שהוכחו במשפט. בסופו של יום ישמשו הללו לצורך בחינת עמידתן בסעיפי החוק נשוא כתב האישום, מן הכלל אל הפרט. יוער, כי ששת האישומים עומדים בפני עצמם, ואין בהם, אפוא, לתאר סיפור מקרה אחד בעל מכנה משותף כלשהו.

מסכת הראיות

אישום 1

17. כזכור, מיוחס לנאשם באישום זה ביצוע מעשה מגונה במתלונן 1, עת הציע לו הנאשם כי יסיעו לביתו באוטובוס בו נהג אותה שעה, ולשם כך אף סטה ממסלול הנסיעה המוביל לכפר סילואן. או-אז, כך כפי הנטען, נגע הנאשם באיברי גופו של המתלונן 1 ואף רדף אחריו בתוך האוטובוס בניסיון לכפות עליו מגע מיני. בערבו של יום הצליח המתלונן להימלט, זאת בחסות הופעתם של אלמונים ששמעו את זעקותיו.

ראיות המאשימה

עדות מתלונן 1

18. מתלונן 1 הנו בן .. ומתגורר בכפר סילואן. בעדותו לפנינו גולל את קורותיו באחד מימי חודש הרמדאן של שנת 2004. ביום האמור, בשעה שלוש לערך, שם פעמיו לעבר בית חנינה, שם ביקש לרכוש "...". בדרכו חזרה, בשועפט, פגש את הנאשם כשהוא נוהג במיניבוס שלו. הנאשם הזמין להצטרף אליו לנסיעתו, תוך הבטחה כי יסיעו למחוז חפצו – סילואן. המתלונן 1 נענה להזמנה והתיישב בכיסא הממוקם בין מדרגות המיניבוס למושב הנהג (להלן: "כיסא המדריך"). או-אז, הנאשם נסע דרך הגבעה הצרפתית ושכונת שיח' ג'ראח ולבסוף הגיע לואדי ג'וז, אשר היה באותה השעה ריק מאדם, ושם עצר את

המיניבוס באמתלה כי יש לו תקר. מתלונן 1 העיד, כי אגב הנסיעה שוחח עמו הנאשם "בדברים בלתי מוסריים" (עמ' 9) אודות "האינסטינקט", "היצרים המיניים" וכן "על צרכים המיניים (שהם) חזקים" (שם). בתוך כך אמר הנאשם למתלונן, כי אין בעיה לקיים יחסי מין עם גברים ונשים, ואגב השיחה אף הניח ידו על ירכו של מתלונן 1. מתלונן 1, שסבר תחילה כי הנאשם "עשה את זה סתם" (עמ' 11), הסיר את ידו של הנאשם מירכו, ואולם, בהמשך, משהניח הנאשם את ידו על איבר-מינו, הדפה מתלונן 1 והביע בפניו רצונו לשוב לביתו.

בניסיונו לחלץ עצמו מן הסיטואציה אליה נקלע, ביקש מתלונן 1 מהנאשם לפתוח את דלת האוטובוס בתירוץ "שיכנס אור" (עמ' 10). הנאשם נעתר לבקשתו, ואגב כך הציע למתלונן 1 סך כספי של 30 ₪ לערך בתמורה לכך שיאות לקיים עמו יחסי מין. בשלב זה ביקש מתלונן 1 לרדת מהאוטובוס, אך הנאשם סגר את הדלת ואחזו בידו. תוך פרץ בכי העיד מתלונן 1, כי בסמוך לאחר מכן דחף אותו הנאשם, רדף אחריו אל עבר ירכתי המיניבוס והתנפל עליו תוך כוונה לאנסו (עמ' 14). בתגובה, סטר מתלונן 1 לנאשם והחל צועק. או-אז, ובשל הזעקות שזעק, הופיעו לאחר זמן קצר מספר בחורים שלא הכיר ונחלצו לעזרתו. מתלונן 1 ניצל את נוכחותם ונמלט מהמקום, לא בטרם ניקב את גלגלי המיניבוס באמצעות מסמר שהיה בידו.

עת שב לביתו ביכר מתלונן 1 שלא לספר לאיש אודות מה שאירע לו. רק בחלוף שלושה ימים מקרות האירוע סיפר לאחיו ח"ק ולדודו ע' על שאירע לו, ומדודו ע' אף ביקש "לגמור את הסיפור" (עמ' 10), מתוך מחשבה כי הלה יעשה "סולחה" והנאשם לא יחזור על מעשיו. ואכן, בעת ההיא הרגיעו דודו ש"הכל בסדר" (עמ' 15). ההחלטה על

הגשת התלונה התגבשה אצל המתלונן 1 רק לאחר ששמע כי הנאשם "עשה את אותו הדבר עם אח שלי (מתלונן 5), ושמעתי שהוא לקח אותו למסגד והכריח אותו 'לרדת' לו" (עמ' 11).

עדים נוספים

19. לעניין אישום זה העידה המאשימה גם שניים מאחיו של המתלונן ואת אמו. אחיו הבכור של מתלונן 1 – ח"ק – העיד, כי ביום 16.1.07 שמע לראשונה מאחיו (מתלונן 1) דבר קורותיו עם הנאשם, עת זה סיפר לו כי הנאשם נגע בו. ברם, מתלונן 1 לא שיתפו בפרטי מעשי הנאשם (עמ' 50).

20. אחיו הצעיר של מתלונן 1 – א"ק – סיפק בעדותו שתי גרסאות סותרות באשר למועד בו סיפר לו מתלונן 1 אודות האירוע. על-פי גרסה אחת נודע לו על האירוע אך לפני כחודש עד שלושה חודשים עובר למתן עדותו בבית המשפט, ואילו על-פי גרסה שנייה נודע לו על כך כבר שלוש שנים לפני כן. לכשנדרש להשיב על השאלה מדוע נמנע מלספר על-כך עד היום העיד, כי הדבר נבע כתוצאה מחששו מבני משפחת רג'בי, עד כי נתקשה לפרט עדותו בעניין ונזקק לנסח הדברים בכתב באולם בית המשפט (ת/5). אודות מצבו הנפשי של מתלונן 1 לאחר האירוע העיד, כי "היה מרוגז וכועס, היה עצבני מאוד..." (עמ' 44), עד כי מצבו דאז נחרט בזיכרונו והוא מסוגל לייחסו לאירועי אותו היום.

21. אמו של מתלונן 1, הגברת ס"ק, העידה כי נחשפה לפרטי האירוע באופן מקרי, אגב ביקור של הנאשם, אשר הוזמן לביתם על-ידי בעלה בעקבות החשד שהעלה בדבר הימצאות שדים בביתם. לכשפנה אליה בנה ושאלה לפשר נוכחות הנאשם בביתה, הוסיף

וסיפר לה, כי "הנאשם שם את היד שלו על החזה שלו ורצה לאנוס אותו מאחורה אבל ש. התנגד ונתן לו סטירה" (עמ' 94).

גרסת הנאשם

22. הנאשם העיד, כי כלל אינו מכיר את מתלונן 1 ולא שמע אודותיו עד שהתגלגלה הפרשה לפתחי בית-המשפט (עמ' 98). בתוך כך הכחיש שהסיע אי פעם את מתלונן 1 בהיותו נהג (עמ' 99). לעניין זה הכחיש אפוא הנאשם את שמסר במסגרת תשובתו לכתב האישום, היינו, כי מתלונן 1 נהג לנסוע עמו לבית הספר עד לשנת 2004 (עמ' 106). עוד הכחיש הנאשם בעדותו, כי במסגרת העימות שנערך בינו לבין מתלונן 1 במשטרה (3/ת) האשים את מתלונן 1 בניקוב צמיגי האוטובוס שלו במזיד. לבסוף הבהיר בעדותו, כי בידיו מסמכים רשמיים המלמדים כי מכר את האוטובוס ביום 31.12.03, וכי לאחר מועד זה לא נהג בו יותר.

עדים נוספים

23. מר יאסר חליל אל טוויל הנו מנהל חברת אוטובוסים בבית חנינא בה עבד הנאשם. הלה נדרש בעדותו לשתי סוגיות שעלה הצורך בבירורן: האחת – מועד עזיבת הנאשם את עבודתו כנהג אוטובוס; השניה – קיומו או העדרו של מושב המדריך באוטובוס בו נהג הנאשם. מר טוויל העיד, כי הנאשם עבד בחברתו עד לתאריך 31.12.03, אז שינתה החברה את אופי התאגדותה, ומכורח נסיבות אלו השתנה מערך יחסי העבודה מול עובדים ונהגים בחברה. במקרהו של הנאשם, הלה סרב למהלך ההתאגדות ועל רקע זה התפתח ביניהם "ריב גדול", בסופו גורש הנאשם מהחברה, אשר רכשה ממנו את האוטובוס שהיה בבעלותו (עמ' 137). אשר לאוטובוס בו נהג הנאשם העיד, כי היה זה קו הסעות מס' 74, שעשה דרכו מבאב-אל-עמוד עד לצומת דאחי (עמ' 139), ומתוקף ייעודו פורק ממנו אותו

כיסא המשמש מושב למדריך תיירים, זאת עוד בטרם נמכר לחברה (עמ' 138). עוד הוסיף בעדותו, כי יוכל להגיש מסמכים מטעמו בתמיכה לגרסתו במידה ויתבקש לעשות כן.

אישום 2

24. בגדר האישום השני מיוחסות כאמור לנאשם שתי עבירות של מעשה מגונה שביצע במתלוננות 2 ו-3, עת הוזמן כאיש דת לביתן על-ידי מתלוננת 2, אשר ביקשה ממנו לסייע לבתה, מתלוננת 3.

ראיות המאשימה

עדות המתלוננות

25. ראשונה העידה מתלוננת 2, אשר פרשה לפנינו את נסיבות הכרותה עם הנאשם, אותו פגשה במהלך נסיעה באוטובוס, בתקופה בה שיוועה להתערבותו של איש דת בעניינה של בתה הגרושה. הילכך, ואף שלמראהו ולבושו חשה מורא, שוחחה עמו ומסרה לו את מספר הטלפון שלה. כך אירע, שהנאשם הגיע לביתה, שעה ששהה בו גם בעלה. עת פגש בבתה (מתלוננת 3), ביקש ממנה הנאשם להסתובב ולאחר מכן ביקש את רשות הוריה להיכנס עמה לחדר סמוך, שם שהו השניים לברם כשעה וחצי לערך. לכשיצאה הבת, מתלוננת 3, מהחדר היא נראתה חיוורת, מסוחררת, לשונה הייתה כמו דבוקה לחיכה והיא לא יכלה אפוא לדבר. בהמשך סיפרה לה בתה, כי הנאשם נגע בחזה וניסה לגעת גם באיבר המין שלה. למשמע הדברים, בערה בה חמתה והיא צעקה לעבר הנאשם על-מנת שהלה יסתלק מביתם, ואולם, בעלה היסה אותה והזמינו להמשיך ולשבת בחברתו, כפי שאכן עשה הנאשם.

בשלב זה ביקש ממנה בעלה להביא לו את המסמכים הקשורים בגירושי בתם, ומשכך, פנתה לחדר השינה, שם נמצאה הניירת. הנאשם פסע בעקבותיה, וכשהיו שניהם

לבדם בחדר דחף אותה לכיוון המיטה וניסה, על-פי עדותה, לאנוס אותה בזה האופן: "הנאשם נגע בחזה שלי... הוא ניסה להוציא את השד שלי, דחפתי אותו ולא נתתי לו לגעת בי" (עמ' 38). עת נחקרה נגדית הוסיפה והעידה אודות נסיבות כניסתה לחדר בחברת הנאשם, כי עשתה זאת בעידוד בעלה, ובניגוד לרצונה, שעה שאמר לה: "להיכנס איתו (עם הנאשם – צ' ס') לחדר ולבדוק מה הוא רוצה". בתגובה למעשי הנאשם נמנעה מתלוננת 2 מלזעוק, זאת בשל נוכחותם של ילדיה הקטנים בבית באותה השעה, אך עם-זאת, בניסיונה לסלק מעליה את הנאשם מהר ככל שניתן פטרה אותו בהבטחה כי תתקשר עמו במועד אחר.

26. אודות נסיבות הגשת התלונה העידה מתלוננת 2, כי גמלה בליבה ההחלטה לאחר ששמעה מידיד המשפחה אודות ההתפתחות המשפטית בעניינו של הנאשם, אז גם אזרה אומץ והתלוננה, וזאת "בשביל כבודי וכבוד בתי. זה לא טוב" (עמ' 38). עד למועד זה נמנעה מלספר על שארע משום שחששה מתגובתם של בני המשפחה של בעלה, שלסברתה לו שמעו את שעשה הנאשם לה ולבתה "היו עושים לנאשם בעיות" (עמ' 39). מן הטעם הזה אף שיתפה את בעלה בסוד הדברים, אך ביקשה ממנו "שיסגור את הסיפור כי מדובר בכבוד המשפחה" (עמ' 43). לדידה, ולכך אף בעלה הסכים עמה, אין להרחיב מעגל המיודעים בעניין "כדי שלא תהיה פאדיחה" (שם).

27. מתלוננת 3 הנה בת 28, גרושה ואם לילד בן 8, אינה עובדת ומתגוררת בבית הוריה. בעדותה סיפרה כי פגשה בנאשם בבית הוריה באמצע חודש הראמאדן האחרון. לדבריה, המפגש עורר בה חוסר נוחות, שכן "הוא בא לפתור את הבעיה והוא נכנס לעניין אחר... הוא התחיל לדבר על שדים... הוא התחיל לבדוק אותי כאילו שהוא רופא" (עמ' 56). בעניין זה העידה, כי הנאשם הכניס את ידו לכיס חולצתה ולאחר מכן סובב את אצבעו על גבי לשונה, פעולה שהותירה בה טעם מר וגרמה ליובש בלשונה עד כדי כך שלא הצליחה

להניעה, בסוברה כי הלה שם חומר מרדים על אצבעו. לאחר מכן "בדק" הנאשם את בטנה והתעניין האם היא סובלת ממיחושים באזור זה.

עוד העידה, כי לאחר שקיבל את רשות אביה, נכנסו היא והנאשם לבדם לחדר הממוקם ליד חדר השירותים. בעודם ישובים זה מול זה, אמר לה הנאשם כי עליה לסייע לו על-מנת שיוכל לשלוף ממנה את השד. בהמשך לכך, מישש מתחת לבגדיה את חזה השמאלי, נגע בפטמתה והעביר את ידו על-פני בטנה התחתונה סמוך לאיבר מינה. אגב זאת אמר לה הנאשם, כי "ככה הרופא מטפל בחולה" (עמ' 57) ושאליה כהאי לישראל: "אם וכאשר אני ישנה בלילה אני חולמת על מישהו ששוכב איתי והאם אני נהנית איתו" (עמ' 57). עוד הסביר לה הנאשם "שהשד יושב במקום הוא מתמקם על החזה, ועל הלשון ועל איבר המין שלי" (עמ' 58). מתלוננת 3 העירה לנאשם על מעשיו, הדפה את ידו וניסתה לצאת מהחדר. או-אז, הרגיעה הנאשם, הציג בפניה מחברת בה הופיעו שמות של "מטופלות" רבות (עמ' 56), וביקשה שלא תספר לאיש אודות שאירע בחדר (עמ' 58). מתלוננת 3 ציינה, כי למרות שבדרך-כלל הנה מסוגלת להגן על גופה, הרי שבמהלך האירוע התקשתה לזעוק לעזרה משום שלשונה וגופה השתקו והנאשם חיבקה בחוזקה. למיטב זכרונה האירוע כולו נמשך כרבע שעה, ובצאתם מהחדר אמר הנאשם לאמה (מתלוננת 2): "הבת שלך לא תפחד יותר היא תישן בלילה" (עמ' 59). לאמה, שהייתה עדה למצבה, סיפרה כי הנאשם נגע בה. כתוצאה מכך נזדעקה אמה "ורצתה להעיף אותו מהבית" (עמ' 22). ברם, אביה לא אפשר זאת ו"ברוב חוצפתו" נותר הנאשם בביתם.

עת עזב הנאשם את ביתם סיפרה מתלוננת 3 דבר קורותיה עם הנאשם גם לאביה, אלא שהלה "לא רצה לעשות לי פאדיחות" (עמ' 66), ביקש להשתיק את העניין והתנגד להגשת תלונה כנגד הנאשם במשטרה. מהטעם הזה, הגישו לבסוף מתלוננות 2 ו-3 את התלונה

"מאחורי גבו" (עמ' 67), וכשנודע לו על כך הוא ביקש לבטל את תלונתו. לכך התנגדה מתלוננת 3, בסברה כי "מי שלא טוב לאנשי הכפר שלו הוא לא טוב אף אחד אחר" (עמ' 67).

ראיות ההגנה

עדות הנאשם

28. הנאשם העיד אודות הנסיבות שקדמו לביקורו בבית המתלוננות כמו גם על מהלכו. כך הפליג הנאשם בתיאור מפורט אודות הנסיעה בה פגש את מתלוננת 2, אז פנתה אליו ושטחה באוזניו צרותיה הקשורות בבתה, ובהמשך ירדה עמו בתחנה הסמוכה לחנותו, שם אף מסרה לו את מספר הטלפון שלה. לאחר כיומיים התקשר למתלוננת 2 ואמר לה כי יוכל להגיע לביתה, אך התנה את הגעתו בהימצאות בעלה במקום. משאשרה בפניו כי בעלה נמצא נאות להגיע.

29. עת פגש הנאשם במתלוננת 3 החל עורך לה "בדיקה" (עמ' 100), ובלשונו: "התחלתי לשאול אותה שאלות... אם היא חולמת חלום רע בלילה בלי לנגוע ביד שלה, רק בדיבורים. שאלתי אם יש לה כאבי ראש, אם יש כאבי עיניים" (שם). הנאשם העיד, כי אותו בירור שערך היה מילולי בלבד, והתרחש כולו בחדר שקיר זכוכית מפריד בינו לבין הכביש הראשי. בחדר זה ביקש לקרוא קוראן בפני מתלוננת 3, אך הוריה, שחששו כי העוברים והשבים ברחוב יהיו עדים למתרחש, ביקשו מהנאשם כי יפנה עם מתלוננת 3 לחדר אחר. הם עצמם ציינו בפניו כי הם חוששים להיות נוכחים בעת קריאת הקוראן ואמרו לו כי הנם סומכים עליו.

במהלך הטיפול שם ידו על גבי כיסוי הראש שעטתה מתלוננת 3 על ראשה וסובב אצבעו בתוך פיה, פעולה אותה הסביר כלהלן: "כששמים את היד על הראש ומתחילים לקרוא קוראן נסגר הפה שלה מהתפילות. צריכים לשים את האצבע בפה ומתחילים לקרוא

קוראן ולסובב את האצבע בתוך הפה כי מוכרחים. כמו שרופא עושה ניתוח, לא לכולם, רק לאנשים שנסגר להם הפה" (עמ' 111). המדובר היה, לדבריו, במהלך שגרתי לחלוטין, לו אף היה עד אבי המתלוננת 3, אשר נכנס לחדר "פעמיים או שלוש" (עמ' 109). כשהבחין הנאשם כי מתלוננת 3 מתאוששת יצאו השניים מהחדר והוא בישר להוריה כי "ברוך השם הנה היא בריאה" (עמ' 101). והנה, על-פי עדותו הודתה לו מתלוננת 3 על השינוי שחולל בה, ולהבנתו אף בכתה מרוב אושר (עמ' 111). כן הודו לו הוריה, ומתלוננת 2 אף ביקשה ממנו שיקרא קוראן גם בפניה, שכן נוטה היא לכאבי ראש. בנסיבות אלו, התפנה הנאשם לטפל גם במתלוננת 2, אך הנה, מייד עם כניסתם לחדר החלה זו שוטחת בפניו פרטים אינטימיים מחייה. משכך, ביקש הנאשם שתחדל מכך, שכן המוסכמה התרבותית הנוהגת לעניין זה מחייבת קבלת אישור מן ההורים כתנאי מוקדם להתערבותו בענייניה האישיים. בחלוף מספר דקות ספורות יצאו מהחדר, ומתלוננת 2 פנתה אליו בבקשה שיפנה לגרושה של הבת "שאולי יביא לנו את הזכויות שלה" (עמ' 101). בהמשך לכך, מסרה לידי שני מסמכי גירושין.

30. הנאשם הכחיש כי נגע בלשונה או אף בגופה של מתלוננת 3, בהעידו: "זה לא נכון. זה אסור אצלנו בדת. אסור לגעת בגוף שלה לא מבחוץ ולא מבפנים. הנחתי את היד על ראשה וקראתי קוראן עד שסיימתי". (עמ' 101). בהתייחסו לעדות מתלוננת 2, לפיה רדף אחריה לחדרה ודחפה על המיטה, העיד: "זה לא הגיוני. זה לא נכנס לראש, אני אורח שיושב עם בעלה, איך אני אעשה כזה דבר" (עמ' 102). הנאשם העיד, כי בינו ובין משפחת המתלוננות לא שורר כל סכסוך, ועל-כן הוא מתקשה להבין את המניע של מתלוננות אלו לרקום נגדו עלילת-שווא.

עדים נוספים

עדות אביה של מתלוננת 3

31. מר ר"ר – בעלה של מתלוננת 2 ואביה של מתלוננת 3, העיד אודות השתלשלות האירועים במהלך ביקורו של הנאשם בבית המשפחה. כך העיד, כי הנאשם ערך "בדיקה" לבתו, אחריה ביקש וקיבל את רשותו להיכנס עמה לחדר נפרד, ממנו יצאו לאחר כרבע שעה. עת יצאה "הייתה רגועה אבל בוכה" (עמ' 149), מבלי שסיפקה הסבר לבכייה, הגם ששאלה לפשר העניין. בהמשך, כך העיד, "הנאשם התחיל לדבר עם אשתי על-מנת לקרוא עליה קוראן. היא דחתה את הצעתו ואז אני אישית שכנעתי את אשתי להיכנס לחדר לבד ביחד עם הנאשם... ואז הם נכנסו, שתי דקות שלוש דקות, יצאו בחזרה" (עמ' 146). סמוך לאחר צאתם מהחדר פרצה אשתי בצעקות לעבר הנאשם וביקשה לסלקו מביתם, זאת מסיבה שאינה ברורה לו עד עצם היום הזה, סיבה שבאותה שעה ייחסה למזגה ההפכפך של אשתו. בניגוד לעדות המתלוננות העיד, כי לא ידוע לו על מעשים מגונים שביצע הנאשם בביתו או באשתו, וכי הדבר לא סופר לו על-ידי מי מהן. באשר לתגובתו האפשרית לו ידע על-כך, השיב: "אני הייתי מגיב בצורה האישית שלי הנוגעת לי אישית. כאשר אני מגיב אני לא מספר את זה לכל אחד, אני עושה את זה לבד ובסתר" (עמ' 148).

עדות אחיינו של הנאשם

32. מר יעקוב רג'בי (להלן: "יעקב"), אחיינו של הנאשם, העיד אודות שיחת טלפון שקיבל מהמתלוננת 2 – תחילה, מטלפון שמספרו חסוי, ובהמשך, לבקשתו, ממכשיר הטלפון הסלולארי שלה – במהלכה הזדהתה בשמה והסבירה פנייתה אליו על-רקע שמועות לפיהן מעניקה משפחתו של הנאשם פיצוי כספי למתלוננים על-מנת שאלו יבטלו תלונתם. והנה, עלה בידיו להקליט אך חלק מהשיחה באמצעות מכשיר הטלפון הסלולארי שברשותו, הקלטה אותה השמיע אף במהלך עדותו בבית המשפט.

עדות מפתיעה זו גררה אחריה את הזמנתה החוזרת של מתלוננת 2 לדוכן העדים –

הפעם כעדת הזמה. בעדותה הכחישה כי יצרה אי פעם קשר עם מישהו הנמנה על בני משפחת הנאשם, בעניין הקשור במשפט עצמו או בעניינים כספיים. הגם שאישרה בעדותה, כי מספרו של מכשיר הטלפון הסלולארי שברשותה זהה לזה ממנו התקבלו חמש שיחות נכנסות במכשיר הטלפון הסלולארי של יעקב רג'בי (ת/8; עמ' 192 לפרוט'), העלתה סברה כי ידו של בעלה במעל, בעטיו נקלטו השיחות באופן האמור. בעניין זה העידה, כי אותו מכשיר סלולארי אומנם נמצא ברשותה בדרך שגרה, ואולם ילדיה ואף בעלה נוהגים לעשות בו שימוש. זאת ועוד, על-פי עדותה התגרשה למעשה מבעלה, שנוהג להשתמש במכשיר זה עת מגיע הוא לבקר את ילדיהם אחת לשבוע או שבועיים (עמ' 17).

33. התנגשות הגרסאות הללו באופן חזיתי הובילה את הצדדים, בערבו של יום, לתור אחר מומחים לזיהוי קול, שנדרשו להכריע בדבר זהות הדוברת המוקלטת במכשיר הסלולארי של י' ר', אם מתלוננת 2 היא, אם לאו. ראשית הוסכם, כי מומחי מז"פ לזיהוי דוברים הם שיגישו חוות-דעתם, על-בסיס ההשוואה בין ההקלטה דנן לבין הקלטת דגימת קולה של מתלוננת 2. בהמשך, ועוד טרם הגיעו תוצאות חוות הדעת ממז"פ, עתר הסנגור להגשת חוות-דעת נוספת מטעמו, ולבסוף, שתי חוות-דעת הוגשו לבית המשפט והמומחים נחקרו אודותן. יוער, כי אף שעדויות המומחים נשמעו במשך שתי ישיבות, וזו של מומחית המז"פ הותירה עלינו רושם מהיום הרבה יותר, הרי שבסופו של יום, לצורך ההכרעה בסוגיה שבמחלוקת, היה משקלן הסגולי של השתיים לצורך הקביעה האמורה זניח, כפי שיובהר בהמשך.

אישום 3

34. כזכור, מייחס האישום לנאשם ביצוע מעשה מגונה בקטין, כמו גם ביצוע מעשה סדום בקטין, עת התלווה אליו הלה לנסיעה במכוניתו, שם אף ביצע בו הנאשם את המיוחס לו.

ראיות המאשימה

עדות מתלונן 4

35. עד תביעה אא"נ (להלן: "מתלונן 4"), הנו בן 15 ומתגורר בסילוואן. בעדותו סיפר אודות הנסיבות שקדמו לאירוע התקיפה המינית הנטען. באותו היום, כך העיד, הזדמן לחנותו של הנאשם שם פגש במ' (מתלונן 5), אשר שהה בחנות והנאשם הציע לשניים כי "ילכו לזיין בחורה" (עמ' 22). אך ורק מן הטעם הזה הצטרף באותו היום לנאשם, ואף שסיפר בחקירתו הראשונה במשטרה כי ביקש להצטרף לנאשם על-פי הזמנתו של האחרון לשיעור דת, הרי שעשה כן משום חששו לחשוף את הסיבה האמיתית לרצונו להצטרף לנאשם. כך ארע והנאשם שילח את מתלונן 5 לביתו, ומתלונן 4 נותר לבדו עם הנאשם והצטרף אליו לנסיעתו לג'אבל מוכבר. שם פגשו הם אישה שאינה מוכרת למתלונן 4, וזו נתנה לנאשם כסף, ולאחר מכן נסעה יחד עם הנאשם והמתלונן 4 חזרה לחנותו של הנאשם, שם רכשה ממנו אף כרטיס טלכארד וחלב. אגב הנסיעה הבחין מתלונן 4 כי הנאשם נוגע באברי גופה השונים של האישה ומנשק אותה על-פיה וכי האישה מביעה התנגדות לכך וצועקת. כשהגיעו לאזור עין עלוזה ביקש הנאשם ממתלונן 4 שירד מהאוטו וימתין לו. המתלונן עשה כדבריו, ואכן, לאחר זמן מה הגיע הנאשם ואספו אל רכבו והמה המשיכו בדרכם חזרה לבית האישה בג'אבל מוכבר.

בשעה שמונה לערך, החלו הנאשם ומתלונן 4 לעשות דרכם חזרה, או-אז נסע הנאשם דרך ואדי רבבה, ושם, באזור הטראביה, עצר הנאשם את רכבו, הוריד את מכנסיו עד לברכיו (עמ' 29), וביקש ממתלונן 4 שיבצע בו מין אוראלי תמורת תשלום. מתלונן 4, שחש פחד, אמר לנאשם שהוא אינו חפץ בכסף, אך הנאשם משך בשערותיו וכופף את ראשו לכיוון איבר מינו, ומתלונן 4 אכן ביצע בו, למשך זמן קצר, מין אוראלי. לאחר מכן ניסה הנאשם להפשיט את מתלונן 4 ממכנסי הג'ינס שעטה אותה עת על גופו ופתח את חגורתו, ואולם המתלונן 4 החל זועק (עמ' 30). לאחר זמן קצר הופיעו אלמונים וחילצוהו מהרכב, אז נמלט בריצה לכיוון ביתו בעודו בוכה.

עם הגיעו לביתו סיפר את קורותיו לאמו. אשר למועד המדויק בו סיפר על-כך לאמו, העיד תחילה כי היה זה עוד באותו הלילה. בהמשך העיד, כי היה זה אך למחרת היום, כששבה האם מהעבודה. עוד סיפר את שאירע לו גם לשוטר ג'מיל עבד אל חאק (להלן: "השוטר ג'מיל"), המתגורר בכפרו, אותו פגש במקום עבודתו במסעדת הפלאפל. בחקירתו הנגדית שלל את התיזה, לפיה שימש כלי שרת בידי אחר במטרה להפליל את הנאשם, זאת כחלק ממארג כזבים מתוכנן מראש. בתוך כך הכחיש, כי ביקש מהנאשם לפנות לאותו שביל עפר, כמו גם כי פגש במקום אדם בשם פאהד קפישה או את מ' ע'.

עדות השוטרים

36. העד רס"מ מני ישי (להלן: "רס"מ ישי"), רכז חקירות תחנת שלם, העיד אודות נסיבות פתיחת החקירה בעניינו של הנאשם ומהלכה. בתוך כך סיפר, כי החקירה החלה רוקמת עור וגידים בעקבות פנייתם של דודיו של מתלונן 4 – מ' ע' ואדם נוסף, לשוטר ג'אמיל, שכתב דו"ח בעקבותיו נפתחה החקירה (עמ' 81). בחקירתו הנגדית נדרש להיקף החקירה שנערכה בקשר לאישום הנ"ל, ובעניין זה העיד כי על-פי חשדות שהעלה הנאשם

באשר לזהות תוקפיו פעלו חוקריו וזימנו לחקירה במשטרה אדם בשם מ' ע', ואולם זו לא העלתה דבר לעניין זהותם (עמ' 83) וכיוון זה נזנח.

37. רס"מ נתי אטיאס, חוקר בתחנת שלם, העיד אודות מצבו הנפשי של מתלונן 4 במהלך מסירת עדותו במשטרה, אותה תיעד בהערת חוקר בשולי הודעתו של מתלונן 4, מיום 14.1.07. על-פי תוכנה, מתארת ההערה כי ככל שהתקדמה העדות לתיאור האקט המיני "המתלונן מזיל דמעות ומדבר בקול חנוק תוך כדי החקירה" (עמ' 86). העד הסביר, כי מדובר בנוהל שיגרתי המאפשר לחוקרים לציין אירועים חריגים המתבררים במהלך גביית עדות.

ראיות ההגנה

עדות הנאשם

38. בעדותו המתייחסת לאישום השלישי, פתח הנאשם והפליג בתיאור כל קורותיו במהלך אותו היום שבמהלכו היה בביקור אבלים ומשם הגיע באיחור לתפילה במסגד. לכשהסתיימה התפילה, שאלו מתלונן 5 לאן מועדות פניו והוא השיב כי פניו מועדות לביתו, כפי שאכן עשה. כעשר דקות לאחר שהגיע לחנותו הגיע אף מתלונן 5 למקום ולאחר מספר דקות עזב. או-אז, פרש לביתו בחברת אדם בשם טארק איברהים שחאדי, ובתום פגישתו עם אותו טארק שב לחנותו, שם מצא את מתלוננים 4 ו-5, כמו גם אנשים נוספים שערכו קניות בחנות. הנאשם גרש את השניים, ואולם מתלונן 4 שב למקום לאחר זמן מה, או-אז האזין הלה לשיחת טלפון שיזם אל אישה שקנתה אצלו בהקפה, וממנה השתמע כי בכוונתו לנסוע לביתה הנמצא בג'אבל מוכאבר על-מנת לגבות את חובו.

מתלונן 4 הפציר בו לקחתו עמו לנסיעה זו והוא, אף שסירב תחילה, התרצה בהמשך, וכלשונו: "... אז אמרתי לו אני לא מרים אותך על הגב יאללה תעלה לרכב" (עמ' 21).

103). לאחר מכן, ביקשו מתלונן 4 כי יאסוף אותו מבית המרקחת הנמצא במורד הרחוב ולא מהחנות עצמה, ואף שהיה זה תמוה בעיניו נאות לעשות כן.

39. כך ארע ומתלונן 4 התלווה לנאשם בנסיעתו לג'אבל מוכבר, ומשם שב עמו ועם אותה האישה ונכדתה לסילוואן. בסילוואן, ביקשו מתלונן 4 בשנית כי יעצור לו ליד בית המרקחת, וכי ישוב לאוספו. עת עשה הנאשם דרכו חזרה, שיתף את האישה בתחושות חוסר הנוחות שמעורר בו המתלונן 4, ואולם האישה, אשר סברה בטעות כי מתלונן 4 הוא בנו (עמ' 115), ביקשה ממנו לקחתו, זאת משום חששה כי הימצאותה בחברתו תעורר רינונים מצד הסביבה. בהמשך לכך עצר את רכבו ואסף בשנית את מתלונן 4, שנסע עמו בדרכו חזרה לג'אבל מוכבר.

40. כששבו לכיוון סילוואן, הציע מתלונן 4 כי ייסעו דרך תלפיות חלף הדרך המפותלת והחשוכה בה נסעו קודם לכן. הנאשם סבר שיש הגיון בהצעתו של מתלונן 4 ושינה נתיב נסיעתו. עת הגיעו לואדי רבבה, ביקשו מתלונן 4 כי יעשה עמו חסד ויסיעו לחברו המתגורר בקרבת מקום, זאת משום חששו של מתלונן 4 לצעוד בדרך המובילה לבית חברו. הנאשם החל בנסיעה לאורך כ-50 מטר לערך ואז החליט לסוב על עקבותיו. או-אז, התנפלה חבורת צעירים רעולי פנים על הרכב, ובאמצעות אלות ניפצו את שמשות המכונית. אחד מהם שחרר את מתלונן 4 מחגורת הבטיחות ושלפו מהרכב, ואילו הוא נותר במקומו והוכה על-ידי תוקפיו, שאף ניסו להוציאו מרכבו, אך כשלו בשל היותו חגור. בשלב מסוים ביקש אחד התוקפים כי ידומם את מנוע המכונית וימסור לידיו את המפתחות. הנאשם עשה כדברו ואז הבחין כי החבורה נסה על נפשה, תוך שחבריה קוראים "משטרה, משטרה". הנאשם לא ידע לזהות את תוקפיו, למעט אחד התוקפים שלא היה רעול פנים, אותו זיהה כממשיך למשפחת ע'.

41. אודות מעשיו לאחר האירוע טען הנאשם, כי בעצת ילדיו נמנע מלפנות למשטרה ונמנע אף מקבלת עזרה רפואית סמוך לאחר אירוע התקיפה. לגרסת הנאשם, מתלונן 4 שימש למעשה שליחו של מתכנן אלמוני שביקש לארוב לו באותו הערב על-מנת לפגוע בו, ומשכך, פגישתו עם מתלונן 4 באותו הערב לא הייתה מקרית כפי שסבר תחילה, כי אם מתוכננת מראש. סימנים לכך מצא בבקשתו התמוהה של מתלונן 4 כי יורידו סמוך לבית המרקחת, עת הגיעו השניים חזרה לכפר סילואן, וכן בבקשתו ממנו כי יסיעו לבית חברו דרך אותו כביש עפר שם בוצע ה"אמבוש" (עמ' 115). נוכח גרסתו זו של הנאשם, תמה ב"כ המאשימה כיצד זה כבש הנאשם עדותו לעניין בקשת מתלונן 4 לרדת סמוך לבית המרקחת, וכך אף גרסתו לעניין בקשת האישה כי ייקחו עמם את מתלונן 4. על-כך השיב הנאשם: "אף אחד לא שאל אותי" (שם, עמ' 115). שולחיו של מתלונן 4 נמנים, על-פי תפיסת הנאשם, על משפחת ע', שבינה ובין משפחתו נתגלע סכסוך בעבר. כן קשורה משפחה זו בקשר משפחתי עם מתלונן 4, ומכוחו של קשר זה הינה ערבה לחוב של הורי מתלונן 4 כלפיו שטרם נפרע. המדובר בחוב בסך 9000 ₪, שהתגבש בשנת 97-98, עת לווה ממנו אביו של מתלונן 4 כסף וקנה ממנו חפצים שונים (עמ' 118). התובנה הנ"ל התגבשה בקרבו בשלב מאוחר יחסית לחקירתו במשטרה, ובלשונו: "אחרי מה שראיתי בביהמ"ש ואחרי מה שקרה בחקירה, הבנתי שמשפחת ע' עומדת מאחורי כל הדבר הזה והם הדודים של הילד" (עמ' 117), ולכן, בהודעותיו במשטרה התקשה לספק הסברים אודות תקיפתו המתוכננת על-ידי בני משפחת ע'.

עדים נוספים

מר טארק שחאדה

42. עד זה עובד במפעל "טבע" כמפעיל ומכיר את הנאשם בנסיבות תפקידו כשיח'. בעדותו סיפר, כי בשל בעיה אישית נהג הוא לפקוד את ביתו של הנאשם, אשר היה קורא עליו פסוקי קוראן. הפעם האחרונה בה ביקר בביתו של הנאשם הייתה ביום 13.1.07, אז שהה אצלו "בערך משש וחצי עד השעה שמונה בערב" (עמ' 141).

האיש (הגב' זא"י)

43. עדה זו העידה, כי הנאשם מוכר לה מחנותו שם היא נוהגת לרכוש מוצרים שונים. ערב אחד התקשר אליה הנאשם וביקש כי תפרע חובה כלפיו בסך 190 ₪, או-אז אמרה לו, כי היא מחזיקה ברשותה את הסכום האמור ותוכל לתתו לנאשם אם יבוא לביתה שבצור באחר. הנאשם אכן הגיע ויחד עמו היה בחור צעיר. אז בקשה ממנו אבקת חלב וכרטיס טלכארד והצטרפה אליו, יחד עם נכדתה בדרך לחנותו. בטרם הגיעו לחנות אמר הבחור שישב ליד הנאשם שהוא צריך להתפנות וירד מהרכב. בדרכם חזרה שאלה הנאשם "האם יש לך התנגדות לקחת את הבחור שירד לפני כן... הוא אמר שזה הבן שלו" (עמ' 152), והיא לא הביעה כל התנגדות. הנאשם החזירה לביתה, שם סייע לה הבחור להעלות את המצרכים לביתה והיא מסרה לו 100 ₪ נוספים. האיש נותרה איתנה בגרסתה, לפיה הנאשם הוא ששאלה האם היא מתנגדת להצטרפותו החוזרת של מתלונן 4 לנסיעתם, זאת בניגוד לאמור בתצהיר שמסרה (ת/7), לפיו הייתה היא זו שהפצירה בנאשם לאסוף את המתלונן שנופף בידיו. לכך השיבה: "אמרתי לך אולי אתה שכחת לרשום. אמרתי לך שהשיח' שאל אותי אם יש לי התנגדות לקחת את הילד שהיה על הכביש, ואמרתי שאין לי התנגדות, אולי אתה שכחת לרשום בתצהיר" (עמ' 154). אשר לדברים אותם מסר מתלונן 4, לפיהם במהלך הנסיעה נישק אותה הנאשם ואף נגע במקומות צנועים בגופה, אמרה העדה: "שקר וכזב. הדבר הזה לא קרה. אני זוכרת שהשיח' היה מדבר איתי שיש אישה שיש לה בעיה עם בעלה והוא עומד ללכת על-מנת לקרב אותם יחד זה כל הסיפור" (עמ' 155).

ככלל, האישה העידה בסערת רגשות, כי מעורבותה בפרשה כולה אינה לרוחה והיא בגדר עלילה המכתימה ומכפישה את שמה וכבודה, כמו גם את שאר בני משפחתה. מהטעם הזה גרשה את השוטרים שבאו לביתה וסירבה למסור את תעודת הזהות שלה. מאותו טעם ממש סירבה להתלונן כנגד הנאשם, וכדבריה: "הנאשם לא נגע בי. הוא חף מפשע. ואם חס וחלילה היה נוגע בי, אצלנו הערבים, יש לנו מנהגים משלנו שאפשר לפתור את הבעיה, אם הייתי רוצה להגיש תלונה הייתי באה אליכם ומוסרת את כל הדברים האלה שאתה טוען" (עמ' 157).

מר קפישה, מכרו של הנאשם

44. מר פאהד קאפישה מתגורר בסילוואן ועובד בעבודות מזדמנות. בעדותו סיפר, כי במהלך חודש ינואר 2007 הזדמן לחנותו של שיח' מוסא בכפר סילוואן והבחין כי בני המשפחה מתגודדים מחוץ לחנות. האירוע עורר בו עניין עד כי ביקש להישאר במקום. לפתע פנה אליו השיח' מוסא והזמין להצטרף אליו לנסיעה שאת יעדה ומטרתה לא ביאר. אך משום חשיבותו של האיש, שהוא "אדם גדול, מתפלל ומאמין" (עמ' 133), לא דרש העד הסברים ונענה להזמנה. או-אז, במהלך הנסיעה, התברר לו כי הם דולקים אחר גנב מכוניות הנוהג ברכב מסוג פיאט-אונו. כך ארע והעד נסע במחיצת השיח' עודא ובני משפחתו לצור-באחר, משם נסעו לתלפיות דרך הטורים עד שהגיעו לואדי רבבה, שם, כשהבחינו כי נכנס נהג רכב הפיאט לכביש עפר, עצרו בני משפחת עודא את מכוניותיהם, ושבעה מהם, שאת שמותיהם פרש בעדותו, יצאו מהן (עמ' 129), הוציאו מקלות מתא המטען של מכוניותיהם (עמ' 130) ומיד פנו לתקוף את הנאשם שהיה בתוך הרכב. אז גם סיפר לו שיח' מוסא, כי הם למעשה דולקים אחר הנאשם שברכבו נמצא מתלונן 4, אותו ביקש לאנוס. והנה, מיד לאחר מכן, ובעודו עומד במרחק

של 100 מטר לערך מרכבו של הנאשם, הבחין במתלונן 4 יוצא מהרכב בכוחות עצמו כשהוא צוחק ונראה "רגיל" (עמ' 130). על עצמו העיד, כי באותו הרגע נס מהמקום ובדרכו נעצר על-ידי שוטרי מג"ב, שאף האשימו אותו בגניבת מכוניות ורדיו-דיסקים.

מר שוויקי, שכנו של הנאשם

45. מר סמיר שוויקי הינו שכנו של הנאשם. בעדותו סיפר, כי בערב האמור, בסביבות השעה תשע, נסע ברכבו עם אשתו וילדיו. עת הגיע לרח' אבו סנינה נתקל ברכבו של הנאשם שעמד על שביל עפר צר, ומשום כך הפריע לנסיעתו. העד צפר, ואז הבחין בשמשות הרכב המנופצות ובנאשם שישב לבדו ברכב. לשאלתו, השיב הנאשם: "כמו שאתה רואה, אני בתוך האוטו". סמוך לאחר מכן הגיעו ילדיו של הנאשם והעד עזב את המקום (עמ' 160). בחקירתו הנגדית הוסיף כי לא פנה למשטרה, אך היה עושה כן לו התבקש, ממש כשם שבא למסור עדות בבית המשפט לבקשת בנו של הנאשם (עמ' 164). מיוזמתו, ובלי שנשאל על-כך העיד, כי מהיכרותו ארוכת השנים עם הנאשם לא ידוע לו כי הלה "מזלזל או שיש לו משהו עם ילדים" (עמ' 162). לשאלת בית המשפט, מדוע מצא לציין נושא זה, השיב תחילה כי כיומיים לאחר מעצרו של הנאשם שמע את קולו ברדיו כשהוא מתראיין ב"קול ישראל" בקשר ליחסיו עם נשותיו, ובהמשך לכך, בעקבות הידיעה על מעצרו, שמע גם מאנשי הכפר ש"לקחו את השיח' כי הוא מתעסק עם ילדים. כך אמרו הילדים" (עמ' 163).

עדות השוטר חושף הפרשה

47. השוטר ג'מיל משרת במשטרת ישראל מזה 23 שנה. ב-6 השנים האחרונות הוא עובד בתפקיד שוטר קהילתי בכפר סילוואן. בעדותו סיפר, כי התוודע לפרטים נשואי פרשה זו באמצעות שיחת טלפון שיזמו אליו מר מ' ע' ומר בשיר אבו סופיאן, במהלכה

ביקשו כי יגיע אליהם לצורך התייעצות בנושא חשוב. העד אכן הגיע לפגישה עם השניים עוד באותו היום (עמ' 119), אז התוודע לפרטי האירועים הקשורים במתלונן 4. אשר לשיחתו עם מתלונן 4 העיד, כי שעה שסיפר לו הלה את שארע לו "הוא דיבר איתי רגיל" (שם, עמ' 121), ולאחר שהעריך כי מדובר בעבירה חמורה כל-כך, אמר למתלונן 4 "כי אם זה באמת נעשה לו, עליו להגיש תלונה במשטרה" (שם, עמ' 121).

אמו של מתלונן 4

46. אמו של מתלונן 4 (להלן: "האם"), העידה כי היא נמנית על משפחת ע' וכי יחסיה עם בני משפחתה תקינים. אשר לקשר עם הנאשם סיפרה, כי בעלה, שהנו עצור מזה זמן, חב סכום כסף לנאשם, וכי הלה דרש ממנה מספר פעמים לפרוע אותו, ובכל פעם דרש סכום אחר. בהקשר זה הוסיפה, מבלי שנדרשה לכך, כי לא שלחה את בנה לרכוש לחם מחנותו של הנאשם, ובכך ביקשה להזים את חרושת השמועות לפיה שלחה את בנה אל הנאשם חלף פרעון החוב. בהתייחסותה אל אשר קרה לבנה סיפרה, כי נודע לה על כך רק למחרת היום, אז גם התרשמה כי בנה מפוחד ורועד, ולמשמע הדברים שאירעו לו, "לקחתי אותו למשטרה והתלוננתי" (עמ' 35). בחקירתה הנגדית סיפרה, כי בנה סיפר לה שראה את הנאשם שוכב ברכבו עם אישה ולאחר מכן ניסה לגעת גם בו. היא התקשתה לפרט בפני בית המשפט אודות המעשים שביצע הנאשם בבנה, אך אישרה אמירתה בעדותה בפני בית המשפט כי בנה סיפר לה שהנאשם "הוציא את איבר מינו ואמר לו למצוץ אותו" (עמ' 36).

אישום 4

47. כזכור, בגדרו של אישום זה יוחסו לנאשם ביצוען של מספר עבירות של מעשה סדום ומעשה מגונה בכוח בקטין לוקה בשכלו, וזאת בתחומי המסגד, כמו גם בחנותו של הנאשם.

ראיות המאשימה

מתלונן 5

48. מתלונן 5, כבן 16 בעת מתן עדותו בבית המשפט, הנו אחיו הצעיר של מתלונן 1. הלה העיד, כי הנו מוגבל מלידה ועל-כן לומד בבית-ספר מיוחד. בעדותו הבהיר, כי הנו מבין היטב כי מתנהל משפט כנגד הנאשם וכי הוא מעיד בבית המשפט, אולם לא ידע לציין במדויק מתי ביצע בו הנאשם את המיוחס לו. בהתייחסו לאירועים נשוא כתב האישום העיד, כי הנו נוהג להתפלל במסגד מזה כשנתיים-שלוש, והנה, יום אחד, עת התפלל שם כמנהגו, קרא לו הנאשם. לדבריו: "בפעם הראשונה נכנסתי למסגד היו שלושה ילדים במסגד. הנאשם ישב איתנו, הוא התחיל למשש אותי... בתוך המסגד הוא ליטף אותי (בעדותו מצביע על החזה)... הוא הוציא את איבר מינו, כל הפה שלי היה מלא בגועל ונחנקתי וירקתי בחוף" (עמ' 68). כאשר לתחושתו באותן הנסיבות העיד: "לא, לא, לא רציתי. הוא קרא לי, הוציא את איבר מינו, ודחף את הראש שלי לתוך איבר מינו" (בשלב זה הדגים לפיתת עורפו בשתי ידיים והטיית ראשו לפנים; עמ' 69). לאחר שעזבו המתפללים את המסגד בדרכם לביתם, התיישב הנאשם על כיסא ומשך אותו אליו ואילצו פעם נוספת לבצע בו מין אוראלי. בהמשך, נסעו הוא והנאשם במכוניתו הלבנה של הנאשם עד שהגיעו לחנותו, שם המשיך הנאשם ללטפו. עוד העיד מתלונן 5, כי האירועים חזרו על עצמם "חמש פעמים במסגד וחמש פעמים בחנות שלו" (עמ' 70), והתכצעו כולם באותו היום (עמ' 75). לעניין זה ציין, כי אגב אותם האירועים נגע הנאשם באיבר-מינו ובפי הטבעת שלו. הוא הסביר את התמשכות האירועים, הגם שכאמור נכפו עליו וחרף ההרגשה הרעה שהסבו לו, בכך ש"רצה להתפלל" (עמ' 70), שהרי "הוא (הנאשם) לקח אותי לשם" (עמ' 71).

מתלונן 5 הוסיף בעדותו, כי בסופו של יום הגיש תלונתו במשטרה לאחר ש"באו אנשים מהמסגד וסיפרו לי מה קרה עם הנאשם... הם אמרו לי ללכת למשטרה ולספר להם" (עמ' 70). על-פי עדותו, עד לבואם לא סיפר לאיש על שאירע, ולסברתו, ילדים קטנים אחרים שהנאשם נגע גם בהם הם אלה שסיפרו למבוגרים בסביבתם אודות המתרחש. מתלונן 5 גרס בעדותו, כי הנו מודע לכך שהמעשים שביצע בו הנאשם "לא בטדד" (עמ' 73). לבסוף העיד, כי אין הוא מחבב את הנאשם, שכן הלה נוהג להקניטו, ואת התלונה כנגדו במשטרה הגיש "כי נחנקתי וירקתי אחרי מה שהנאשם עשה" (עמ' 78).

האח

49. ח"ק, אחיו הגדול של מתלונן 5, העיד, כי מאז חלה אביו בסרטן הוא משמש כמעין אב בבית המשפחה. בעניין מתלונן 5 העיד, כי הלה הנו כבד-שמיעה וכבד-דיבור המתנהג לעיתים באופן חריג, בעיקר בתחומי ביתם, שם הוא גורם להרבה בעיות ולפעמים אף מרביץ ומקלל (עמ' 52). עם זאת העיד, כי מתלונן 5 אינו נוטה לדבר שקר ואף לא להאשמות שווא (עמ' 53). בשל בעיותיו אלו לומד מתלונן 5 בבית ספר ל"נכים" ואף מקבל קצבה מאת הביטוח הלאומי (עמ' 51). ח"ק הוא שליווה את מתלונן 5 למסור את עדותו במשטרה, ועשה כן בעידוד אלמונים שהגיעו לביתם וסיפרו לו כי היו עדים למעשים שביצע הנאשם באחיו (עמ' 53). לדבריו, עוד קודם לבואם סיפר לו מתלונן 5 שהנאשם נוהג לגעת בו, ועל רקע זה אסר עליו לחזור למסגד – איסור בו לא עמד הלה בפועל. בחקירתו הנגדית עמד הלה על גרסתו, כי ידע על המעשים שביצע הנאשם במתלונן 5 מהמתלונן עצמו, ובמילותיו שלו: "אני בטוח במאת האחוזים שאחי סיפר לי על האירוע לפני שהאנשים באו אלינו הביתה" (עמ' 52). את השיהוי בהגשת התלונה במשטרה הסביר בכך שביקש להימנע מגרימת בעיות נוספות מעבר לאלו שכבר נוצרו במשטרה. ואולם, לאחר ששמע מפי אותם אלמונים כי אחיו אכן נפל קורבן למעשי הנאשם החליט להתלונן.

אגב ביקורם של האלמונים בביתם לא מצא לנכון לברר עמם פרטים נוספים אודות האירועים נשוא כתב האישום, או אף אודות זהותם, זאת משום ש"הייתי עצבני, לא ידעתי כיצד להתנהג" (עמ' 53).

האם

50. הגב' ס"ק הנה אמם של מתלוננים 1 ו-5. בעדותה סיפרה, כי במועד שאינו זכור לה במדויק, במהלך חודש ינואר, בושש בנה לשוב הביתה כמנהגו מידי יום מתפילה במסגד. לדבריה: "כל לילה הבן שלי היה יורד למסגד וחוזר הביתה בשעה שש וחצי. לילה אחד הוא איחר והגיע בשעה שמונה בערב" (עמ' 91). עוד העידה כי: "הילד חזר בשעה 20:00. תמיד כשהיה חוזר הוא היה יושב איתנו בסלון וצופה בטלוויזיה. הפעם הילד לא התנהג כרגיל. באותו יום הוא עלה ישר לחדר לישון. עליתי כדי לראות מה קרה לו כי ראיתי עליו שהוא מתנהג בצורה לא נורמאלית. הוא סיפר לי שיש לו כאב ראש חזק, סחרחורת והוא לא יכול לזוז. הצבע של הפנים שלו היה צהוב. חשבתי שזה משהו רגיל שהוא חולה" (עמ' 92). או-אז, הגיעו אלמונים שלא הכירה לבית המשפחה וסיפרו לבנה ח"ק שהיו עדים לאינוסו של מתלונן 5. בעקבות דיווחם זה, עלתה האם לחדרו של מתלונן 5, העירה אותו משנתו, והפצירה בו לספר לה את שאירע לו. בהקשר זה העידה כלהלן: "הוא סיפר לי שהנאשם התפשט ושם את איבר המין שלו בפה של הילד שלי. הנאשם תפס את ראשו של הילד בכוח ושם את איבר המין שלו בפה של הילד. הילד אמר שהוא רצה להקיא. שאלתי אותו למה הוא לא ענה לנאשם, למה לא צעק, למה לא הרביץ לנאשם, לא עשה כלום. הילד השיב לי, שהנאשם אמר לו שלא יספר לאף אחד, והוא יפצה את הילד כספית... הוא אמר שהוא פחד מהשיח'. שאלתי אותו כמה פעמים הוא עשה את זה. הוא אמר לי חמש פעמים במסגד, וחמש פעמים בחנות" (עמ' 92). כאמור במסגרת האישום הראשון, גם כאן שבה האם ושללה דבר קיומו של סכסוך כלשהו עם הנאשם קודם להתפוצצות הפרשה, וציינה שהנאשם אף קרא קוראן פעמיים בביתם. לעניין השתלשלות האירועים עד להגשת התלונה במשטרה, שבאה

לעולם חרף עמדת בני המשפחה המורחבת, הסבירה האם: "אני רוצה את הזכויות של הבן שלי. אם קרה משהו לבן שלי – אני אהרוג את הנאשם, כי הבן שלי הפך ללא נורמלי" (עמ' 93). "נכון להיום הילד אינו נורמלי. הוא מתנהג כמו משוגע. המצב הנפשי שלו מאוד קשה. העתיד שלו נחרס..." (עמ' 92). האם לא ידעה להצביע אודות זהות אותם אלמונים שבאו לביתם ואף לא שעת הגעתם. עם זאת העידה, כי באותו היום נותרה המשפחה ערה עד לשעה 01:00 בלילה, וכי באותו לילה הגיש מתלונן 5 את תלונתו כנגד הנאשם במשטרה. סנגורו של הנאשם הסב את תשומת-ליבה של האם לכך כי התלונה במשטרה הוגשה ביום 14.1.07 בשעה 20:18, ועל-כך היא השיבה: "זה מה שקרה" (עמ' 98).

החוקרים

51. רס"מ נתי אטיאס, שגבה ההודעה ממתלונן 5 במשטרה, העיד אודות נסיבות גביית התלונה, אשר כללו תרגום לערבית על-ידי חוקר דובר ערבית. לדבריו, אף שהיה ניכר ממראהו של מתלונן 5 כי מוגבל הוא, נחקר מתלונן 5 על-ידי החוקרים בתחנה ולא על-ידי אנשי מקצוע, זאת לאור התרשמותו כי הלה מצליח "לספר את הסיפור שלו, לענות על שאלות" (עמ' 87). זמן מה לאחר האירוע הוביל מתלונן 5 את חוקריו אל המסגד והצביע בפניהם על המקום הרלבנטי שבו אירעו המעשים (עמ' 87-88).

ראיות ההגנה

הנאשם

52. הנאשם הכחיש בעדותו כל קשר או מגע מיני שלכאורה קיים עם מתלונן 5, באומרו: "בחיים שלי לא ישבתי אתו במסגד, בחיים שלו לא הגיע לחנות שלי אלא רק באותו יום" (עמ' 105), ובכך כיוון ליום בו פגש, כפי הנטען, את מתלוננים 4 ו-5. עת הגיע מתלונן 5 לחנותו, שהה במקום במחיצת רעייתו. כששב מאוחר יותר אל החנות הבחין

הנאשם כי מתלונן 5 עודנו שם, ומשום חששו כי בשעה 20:00 בערב תרים אחריו הוריו סילקו מהמקום. בהמשך לכך הכחיש הנאשם כל מגע מיני שלכאורה קיים עם מתלונן 5 (עמ' 105), והביע סברתו כי בשל נכותו יטה הלה להעליל עליו ככל שיתבקש לעשות כן על-ידי אחר.

מורהו של מתלונן 5

53. מר ע"ט הנו מורה בבית הספר לחינוך מיוחד במזרח ירושלים המיועד לילדים בעלי לקויות בדיבור. לדבריו, מתלונן 5 אובחן על-ידי פסיכולוגים כבעל-פיגור שכלי בדרגה בינונית, ובנוסף לכך אובחן כמי שסובל מלקות בדיבור, ומשכך, מתפקד הוא מבחינה שכלית כילד בן 10 לערך (עמ' 124). עם זאת הטעים, כי מאז ראשית היכרותם, ובמשך כחמש שנים לערך, התרשם כי מתלונן 5 הנו בוגר בהתנהגותו, ולמרות מגבלותיו הלשוניות וכי ניתן לנהל עמו שיחות ולהבינו (עמ' 127). בעדותו התבקש להתייחס לדו"ח שערך ביום 30.6.05 בעניינו של מתלונן 5, אז גם הבהיר כי אינו פסיכולוג וכי האמור בדו"ח מוגבל אך להיכרותו את מתלונן 5 במסגרת תפקידו כמורהו. בהמשך לכך ציין, כי מתלונן 5 אינו נוהג באלימות בבית הספר, וכי במידה ונוהג הוא לשקר הרי שמדובר ב"שקרים קטנים שמתאימים לילדים בני גילו ואין דבר יוצא דופן" (עמ' 126). למרות זאת מצא לציין זאת בדו"ח על-מנת שמתלונן 5 יזכה להתייחסות טיפולית, זאת בהתאם לתוכנית הנוהגת בבית ספרם, לפיה "עובדים עם התלמידים בכל נקודה ונקודה" (עמ' 127). אשר להשלכות האירועים המיוחסים לנאשם על אופן התנהלותו של מתלונן 5 בבית הספר העיד, כי בסמוך לחודש ינואר 2007 לא הבחין אצלו בביטוי התנהגותי חריג כלשהו.

אישום 5

54. אישום זה מייחס לנאשם עבירה של ריבוי נישואין. בתשובתו לכתב האישום הודה הנאשם כי נישא לאישה שנייה בעודו נשוי, וטען כי עשה כן מכוחו של ציווי דתי שאינו קשור כלל ועיקר לזלזול בחוקי המדינה.

אישום 6

55. בגדר אישום זה מיוחסת לנאשם עבירה של שיבוש מהלכי משפט, על כי מסר לקרוביו את שמותיהם של המתלוננים נגדו ואגב כך אף ביקשם כי "יטפלו בהם".

ראיות המאשימה

56. רס"מ ישי ערך ביום 18.1.07 מזכר הנוגע לאישום הנדון. באותו המועד ליווה את הנאשם לבית-משפט השלום בירושלים לצורך דיון הקשור בהארכת מעצרו. בתום הדיון, עת עשו השוטרים והנאשם דרכם אל ניידת הליווי, התגודדו בני משפחת הנאשם סביבו, והוא צעק לעברם את שמות המתלוננים נגדו הנמנים על בני משפחת ר', כמו גם את כתובות מגוריהם בכפר סילואן, תוך שהורה לבני משפחתו כי "יטפלו בהם" (עמ' 80). בעדותו ציין, כי את המזכר האמור ניסח בשפה הערבית, בגדרו אף ציין את כתובת מגוריהם של המתלוננים כפי שמסר אותה הנאשם לקרובי משפחתו, כמו גם את הביטוי "דיר באלקום אליהום", שהפטיר הנאשם לעברם ושפירושו "דיברו עליי התלוננו עלי" (עמ' 80).

ראיות ההגנה

עדות הנאשם

57. לעניין זה העיד הנאשם, כי דיבר עם משפחתו בערבית, שפה שאינה מובנת לשוטר שליווה אותו. כך ארע ויום אחד בו הובל הנאשם לחקירה בבאב זהרה, ניגש אליו שכנו, יצחק אלהמניה, ירק על שפמו ובתוך כך התריס לעברו: "שיח' ערס". בהמשך, עת

היה בדרכו לבית המשפט, ביקש מילדיו לפנות לאותו שכן "כדי שיכיר את הסיפור האמיתי" (עמ' 106). עוד הכחיש הנאשם בעדותו, כי פנה לבני משפחתו בבקשה כי יטפלו במתלוננים, או כי מסר להם פרטים כלשהם בדבר זהותם.

עד כאן, תמצית הראיות שהונחו לפתחנו.

דיון

ראשית דבר

58. עת תמה מסכת שמיעת הראיות נפנה פנינו אל עבר משימת הערכת ובחינת הראיות, ובתוך כך נפנה את הזרקור אל עבר יריעת המחלוקת המתעוררת בכל אישום ואישום. זו, כפי שנראה, לאור כפירת הנאשם בכל המיוחס לו, מתבררת כהומית, ומשכך, נזדקקנו לעיתים לדלות את עיקר העיקרים ממנו יכולנו להסיק אודות מהימנות גרסאות העדים השונים, על בסיסם אף קבענו בסופו של יום את ממצאינו העובדתיים. על-מנת להקל על מלאכת הקריאה באישומים שאין קו מחבר להם, מצאנו להזכיר בראשית כל אישום בקצרה את עיקריו וממנו פנינו לבחינת מהימנות העדים, כמו גם גרסאותיהם כפי שאלו הובאו לפנינו.

אישום 1

59. כזכור, ענייננו בגרסת מתלונן 1, לפיה במהלך חודש הראמאדן של שנת 2004 ביצע הנאשם מעשה מגונה בגופו, עת נגע באיבר מינו וניסה לכפות עצמו עליו בתוככי האוטובוס בו נהג אותה עת. יריעת המחלוקת באישום זה הנה רחבה ומעמידה בקוטביות את גרסאות הצדדים – זו של המתלונן מחד-גיסא, וזו של גרסת הנאשם המכחיש מכל וכל את התרחשות האירוע כולו מאידך-גיסא.

הערכת ובחינת מהימנות עדויות המאשימה

60. עדותו של מתלונן 1, כפי שיפורט להלן, עומדת במבחן הביקורת, קוהרנטית ונתמכת בראיות חיצוניות, ומכאן – נמצאה מהימנה עלינו. בעדותו, תאר מתלונן 1 כיצד נקלע למציאות שהכתיב בעבורו הנאשם בהתנהגותו, וכיצד במקביל לה התפתח אף קו מחשבתו הוא והתחדדו חושיו ורגשותיו ביחס לאירוע. כך, העיד מתלונן 1 אודות חוסר הנוחות שעוררו בו דבריו של הנאשם, שהיה לדידו אביו של חברו לכיתה, עד כי ייחס מקריות למהלך בגדרו הניח הנאשם ידו על ירכו. ואולם, בד בבד עם מהלכיו המפורשים והבוטים של הנאשם, אשר בשלב מסוים הניח ידו על איבר מינו של מתלונן 1, החל החשש מתפשט בקרבו והוא החל תר אחר מוצא. תחילה, ביקש מהנאשם לפתוח את דלת המיניבוס על-מנת ש"ייכנס אוויר" (עמ' 14). ואולם, עת התחוויר לו כי הנאשם מעוניין בעצם לקיים עמו יחסי מין ואף הציע לשלם לו עבור כך, חש לכוד, ובמצוקתו, מילט עצמו אל ירכתי האוטובוס, שם אף אזר אומץ להכות את הנאשם. את רגעי המצוקה הללו, בהם היה נתון אותה העת, חווה מחדש בעת מתן עדותו, אז פרץ בבכי והחל מתאר את תחושת הפחד שגאתה בקרבו נוכח לפיתת הנאשם את ידו, וסברתו כי הנה הוא עומד להיאנס (עמ' 14). כאמור בפתח הדברים, מצאנו לייחס לגרסת מתלונן 1 מהימנות אף בשל הקוהרנטיות שברבדיה השונים – העובדתיים והנפשיים – המעניקים נופך אותנטי לעדותו. ניתן, אפוא, להעריך עדותו של מתלונן 1 כמי שאכן נקלע בעל כורחו לסיטואציה בלתי צפויה וקשה עד מאוד לעיכול מבחינתו, שנדרש בדיעבד לדווח אודותיה, ולא כמי שאך בדה אותה מליבו או מדמיונו הקודח. אחרת, מתקשה היה מתלונן 1 לספק את אותו צוהר ייחודי לעולם המחשבה והרגש השמור אך למי שנאלץ להתמודד עם תרגום מחדש של טראומה לכלל עדותו בבית המשפט – של סיטואציה חברתית החורגת מגבולותיה המקובלים.

61. חיזוק לגרסת מתלונן 1 מצאנו בעדות אמו, אותה מצאנו מהימנה בעיקר משום ההקשר בו נמסרה ובאופן שאין בו כדי לסלף את העובדות הידועות לה. האם, כפי שיפורט בהמשך, מיקדה עיקר עדותה בבנה הצעיר, הלא הוא מתלונן 5. והנה, אגב עדותה, באופן ספונטאני ולא מגמתי, בהקשר בו ביקשה לשלול קיומו של סכסוך מוקדם עם הנאשם, סיפרה כי מתלונן 1 גולל בפניה את תמצית פרטי האירוע עוד קודם להגשת תלונתו במשטרה. אז, כזכור, פגש מתלונן 1 את הנאשם בבית הוריו ותמה על עצם נוכחותו במקום ובכעסו זה שיתף את אמו. בתוך כך אמר לה, כי מדובר באדם שניסה לאנוס אותו, ואת הדברים אמר באופן שהתיישב עם רצונו לערער את האמון של אמו בנאשם, שהוזמן לביתם מכורח מעמדו בקהילה כאיש דת.

62. אשר לעדויות אחיו, הרי שאלה לא הוסיפו ולא גרעו באשר לגרסת המתלונן 1 בעניין העיתוי בו סיפר להם אודות האירוע – שמא היה זה ממש בסמוך לאחריו או בחלוף שלוש שנים שמאז התרחש. לדידנו, סוגיית כבישת גרסתו של מתלונן 1 אינה מכרעת לצורך ברור האישום המיוחס לנאשם. כידוע, נפגעי עבירות מין רבים נוטים לכבש גרסתם אודות האירוע המיני שהפך עולמם על-פיו, והנה, לא בכדי, התפיסה המקובלת היא שאין לתלות על מניעיהם ויש לתור אחר ראיות תומכות בגרסת הליבה עצמה. כך בענייננו, מבין שלל הגרסאות שהביאו לפנינו מתלונן 1 ושני אחיו, מצאנו לקבוע, כי בניגוד לעדותו לפנינו, חשף מתלונן 1 את עיקרי האירוע בתמציתיות בפני אחיו סמוך למועד הגשת התלונה במשטרה. ואולם, לטעמנו, אין בסתירה זו כדי לאיין את ליבת גרסתו, ובסופו של יום, כאמור, מצאנו לאמצה.

הערכת מהימנות גרסת הנאשם

63. מנגד, גרסת הנאשם אינה עומדת במבחן הביקורת, ולפיכך מצאנו לדחותה. בעדותו עשה הנאשם ככל שניתן כדי להרחיק עצמו מכל זיקה למתלונן 1 ואף מהאירוע עצמו. בתוך כך, וכפי שיתואר להלן, מסר הנאשם בליל של גרסאות סותרות ומופרכות מיסודן, עד כי אין ליתן בהן אמון כלל.

64. גרסה ראשונה מסר הנאשם במסגרת תשובתו לכתב האישום, אז הכחיש את האירועים המיוחסים לו, וטען כי מתלונן 1 נהג לנסוע עמו לבית ספרו, זאת רק עד לשנת 2004, שלב בו חדל מלעבוד כנהג אוטובוס. והנה, בעדותו לפנינו הכחיש כי הסיע אי פעם את מתלונן 1 באוטובוס בו נהג, ובאותה נשימה אף הכחיש את שמסר במסגרת תשובתו לכתב האישום. אגב כך הוסיף, כי כלל לא חתם על הודעתו זו. אך הנה, ככל הנראה נשמט מזכרונו, כי בתשובתו לכתב האישום המדובר, ולא בגרסה שמסר במשטרה, עליה, כמו גם על שאר הודעותיו, סרב לחתום. בהקשר זה יודגש, כי אף הסנגור המלומד ערך את חקירתו הנגדית של מתלונן 1 על-בסיס תשובת הנאשם לאישום, או-אז, במהלך החקירה הוברר, כי מתלונן 1 מעולם לא נסע עם הנאשם לבית ספרו, אלא הסתייע לצורך כך בהסעה ייעודית, גרסה הנתמכת בעדותו, הגם שכאמור בגדרי תשובתו לאישום גרס אחרת.

65. ניסיון נוסף להרחיק עצמו ממתלונן 1 בא לכלל ביטוי במסגרת העימות שנערך בין השניים במשטרה (ת/6), בעקבותיו סרב הנאשם לחתום על המסמך המאשר תוקפו. במהלכו, סיבך עצמו הנאשם עת הפטיר לעבר מתלונן 1 את הדברים הבאים: "אתה פינצ'רת לי את האוטובוס", אירוע אותו, כאמור, הכחיש במהלך עדותו. עוד יוטעם, כי במהלך אותו עימות לא שיתף הנאשם פעולה עם חוקריו ואף הפטיר משפטים סתומים שאינם מתיישבים עם ההיגיון, השכל הישר וניסיון החיים. כאן יצוין, כי מצפים היינו שנאשם המופתע

לחלוטין מעלילת השווא שטפלו עליו לא ישב בחוסר מעש, אלא יפעל להוכיח את מפלילו, או לפחות יבטא זעמו בנוכחותו, למען תיראה חפותו מעצמה.

66. הסתירות דלעיל מצטרפות לחולשות אחרות שגולמו בפרשת ההגנה, אשר ביקשה לזרוע ספק בגרסת מתלונן 1, בעודו נותר איתן בדעתו, שעה שאף בחקירתו הנגדית שפך אור נוסף אודות השתלשלות האירוע והתרחשותו במיניבוס. בהקשר זה מצאנו להעיר, כי על-פי עדותו של מתלונן 1 הציע לו הנאשם סך כספי כלשהו תמורת קיום יחסי-מין עמו – דפוס שעוד יחזור על עצמו גם באישומים אחרים.

67. ההגנה ביקשה להוכיח, כי הנאשם לא עבד כנהג בתקופה הרלוונטית לאישום הראשון, וממילא, עת עבד כנהג, הוסר מושב המדריך ממקומו. לשם כך העידה ההגנה את מר טוויל, ואולם, עדותו של זה לא הועילה לנאשם וסופה שהאירה סתירות נוספות בגרסתו. לעניין מהימנות גרסתו של מר טוויל יצוין, כי עדותו נשמעה ברובה בשפה העברית, הייתה בהירה וקולחת והותירה רושם מהימן. כך, לעניין מסלול הנסיעה עליו היה מופקד הנאשם, העיד מר טוויל כי הנאשם נהג בקו מספר 74, שעשה את מסלולו מהתחנה המרכזית בצאלח א-דין לצומת דחייה. ברם, בניגוד לאמור, במסגרת תשובתו לכתב האישום ציין הנאשם כי היה זה קו ירושלים-בית-חנינא-עטרות, במסגרתו אף הסיע את מתלונן 1, ככל שאר התלמידים, לבית ספרו. לפיכך, נמצא חיזוק נוסף לגרסת מתלונן 1, כי נהג לנסוע לבית ספרו בהסעות ייעודיות שהנאשם לא נמנה על נהגיהן, גרסה אותה כאמור אישר אף הנאשם עצמו בעדותו לפנינו. עוד העיד מר טוויל ארוכות אודות מהלך ההתאגדות בעטיו עזב הנאשם את החברה ביום 31.12.03. דא-עקא, שאין בעובדה זו כדי לשלול את האפשרות כי הנאשם המשיך לנהוג במיניבוס על-אף שפרש מעבודתו בחברתו של מר טוויל. פרשנות זו אף מתיישבת עם גרסתו של המתלונן, כי ישב במיניבוס על כיסא

מדריכים, שכן משלא נסתרה האפשרות כי הנאשם נהג במיניבוס – כזה או אחר – ביום האירוע, הרי שאין מניעה כי המיניבוס בו נהג אכן הכיל אף כיסא מדריכים לצד מושב הנהג. לא-זו-אף-זו, אין ללמוד דבר מעדותו של מר טוויל על הפסקת עבודתו של הנאשם בחברתו לגבי נהיגתו של הנאשם במיניבוסים לאחר תאריך העזיבה.

68. בנוסף, ההגנה לא הצביעה על מניע כלשהו של מתלונן 1 לטפול אשמת-שווא חמורה כנגד הנאשם. דווקא מתלונן 1 הוא שסיפק את המניע לתלונתו – הקשור לטעמו באחיו הצעיר, שאף אותו לכד הנאשם בין טפריו אליבא דמאשימה, ולאחר ששמע אודות שארע לו גמלה בליבו ההחלטה להתלונן כנגד הנאשם. מניע מעין זה מתיישב היטב עם השכל הישר, התובע הסבר שמניח את הדעת בשמו יאות צעיר להגיש תלונה בת השלכות חברתיות בצידה, כל-שכן לאחר שלוש שנים בהן כבש עדותו ונדמה היה כי נכון הוא להתמודד עם פגיעתו בכוחות עצמו. לעומת הסבר זה, הציבה ההגנה תזה עלומה ודלילה בעובדות אודות קונספירציה שמתלונן 1, כמו גם כל שאר המתלוננים בתיק זה משום מה, נאותו ליטול בה חלק. לסיכום, משגרסת המאשימה בהקשר דנן הוכחה למעלה מכל ספק סביר, אין אלא לקבוע כי הנאשם ביצע את המעשים המיוחסים לו באישום זה.

אישום 2

69. כזכור, מייחס אישום זה לנאשם ביצוע שתי עבירות של מעשה מגונה, במסגרתן נגע באיברים אינטימיים בגופן של מתלוננות 2 ו-3 אגב עריכתו של טקס דתי, שאמור היה, על-פי אמונת הצדדים, לסלק שדים מגופן. והנה, בין הצדדים לא ניטשה מחלוקת באשר לעצם ביקורו של הנאשם בבית המתלוננות, ואולם, סתירה חזיתית נזדקרה בין גרסאותיהם באשר למהלך אותו ביקור והתפתחותו. האם ביצע הנאשם מעשה מגונה בגופן של

המתלוננות, כגרסתן, או שמא כלל המדובר בטיפול דתי-מסורתי שביצע בהן על דרך קריאה בקוראן, כך אליבא דגרסתו – זו השאלה שלפנינו.

70. בטרם נפנה אל ניתוח הראיות שנשמעו בעניין אישום זה, נביא מגרסת הנאשם כפי שבאה לביטוי בחקירתו במשטרה מיום 17.1.07 (4/ת), זאת בגדרי הודעות הנאשם שהוגשו כאמור בהסכמה – המהוות אפוא ראייה לתוכנן. והנה, בחקירתו זו נשאל הנאשם אודות מידת היכרותו עם מתלוננת 3, אך כלל לא עלה בידו לזהותה בין מכריו. כשחוקריו ציינו בפניו כי "גירש ממנה שדים בראמדאן האחרון", נזכר הנאשם במקרה והחל לתארו בפרוטרוט. לדידו, לפני חודשים מספר, עת נהג באוטובוס שעשה דרכו משער שכם לכיוון הכפר סילוואן, התיישבה לצידו מתלוננת 2 וביקשה ממנו "להוציא את הג'ין מהבת שלה (מתלוננת 3 – צ' ס') (שם, עמ' 2 ש' 25). בהמשך לכך, סיפר לחוקריו כי "היא (מתלוננת 2 – צ' ס') לקחה ממני הטלפון שלי והתקשרה אלי", ולאחר כיומיים-שלושה אכן הגיע לביתם, שם שהו גם הוריה. או-אז, נכנסו הנאשם ומתלוננת 3 לחדר והוא שאל את הוריה אם ברצונם להצטרף אליהם, אולם הללו סירבו. הנאשם סיפר לחוקריו, כי סגר את דלת החדר, אך לא נעלה ואף השאירה בעודה "חצי פתוחה", והתפנה למטרה לשמה בא, היינו, קריאת פסוקים מהקוראן לצרכים טיפוליים (שם, עמ' 2 ש' 26-28). בהמשך לכך תאר התנהלות חברתית שגרתית, במהלכה ישב במחיצת הוריה ולגם עמם משקה חם, אז אף מסרו לידיה את מסמכי הגירושין של מתלוננת 3. למחרת היום נטלם אביה של מתלוננת 3 מידיו, כי הוחלט להעביר את הטיפול בעניין לבן משפחה. הנאשם הכחיש בחקירתו כל עימות מילולי שהתקיים בינו לבין ולו אחת המתלוננות, ואף תמה "על מה אתווכח איתה?" (שם, עמ' 3 ש' 44). עוד הכחיש הנאשם בחקירתו, כי הציע בהמשכו של אותו הביקור לגרש את ה"ג'ין" אף ממתלוננת 2, וככלל – הדף בתוקף את שאלות חוקריו המכוונות לבירור ליבת האישום.

71. תוכן חקירתו של הנאשם במשטרה יסייע במלאכת קביעת ממצאי המהימנות של גרסאות הנאשם מחד-גיסא, והמתלוננת מאידך-גיסא. כפי שנראה להלן, גרסת הנאשם, בהיותה כבושה ומלאת סתירות – פנימיות וחיצוניות, אינה צולחת את מבחן הביקורת, בעוד שגרסאות המתלוננות נותרו ללא סדקים ואף זכו לחיזוק נוכח גרסת הנאשם עצמו וגרסת אבי המשפחה, שכזכור, העיד לפנינו כעד הגנה.

הערכת העדויות ובחינת מהימנותן

72. הנה באנו בשעריה של אותה הפרשה בעניינה אך נזכיר, כי החלה במפגש מקרי באוטובוס בין מתלוננת 2 לנאשם, אז פנתה אליו וביקשה את התערבותו בעניינה. והנה, מתאר הנאשם בחקירתו במשטרה סיטואציה שבה הוא נותר סביל לחלוטין ומתלוננת 2 היא שהתיישבה לצידו, נטלה ממנו את מספר הטלפון שלו והתקשרה עמו במהלך אותו שבוע עד שבא לביתם (ראה ת/4, מש' 25 ואילך). בעדותו לפנינו אף עיבה גרסתו והוסיף על תיאוריו. אז ידע לציין, כי היה זה בחודש ספטמבר של שנת 2006, עת עשה הוא דרכו כנוסע באוטובוס לכיוון הכפר סילוואן, או-אז, פנתה אליו מתלוננת 2 בשמו, עד כי תמה כיצד זה זיהתו. אזי ביארה מתלוננת 2, כי נשלחה אליו על-ידי אנשים שתארו דמותו כמי שלבושו לבן ומסבאחה (שרשרת חרוזים) בידו (עמ' 99 לפרוט'). בהמשך לכך הזמינה אותו לביתה בהבטיחה כי תספר לו אודות בעיותיה, ואף ירדה עמו בתחנה הסמוכה לחנותו, שם אף מסרה לו את מספר הטלפון שלה והוא התקשר עמה לאחר כיומיים לתאם את ביקורו בביתה.

73. אודות נסיבות כניסתו לחדר עם מתלוננת 3 לא סיפר הנאשם בחקירתו במשטרה מאומה. אז אך ציין, כי הזמין את הוריה של מתלוננת 3 להצטרף לחדר בו התבצע הטיפול, ולאחר שסירבו סגר את דלת החדר אך עד לחצייה. והנה, לפנינו פרש הנאשם גרסה

מפורטת, לפיה לאחר שערך למתלוננת 3 בדיקה וביקש לקרוא בפניה פסוקי קוראן, פנה אל הוריה בבקשה כי יביאו כסאות עליהן יישבו, ואולם השניים ביקשו להיכנס עם בתם לחדר צדדי, מכיוון שחלון הזכוכית של חדר המגורים פונה לכביש הראשי וחששם עקב כך מפומביות הטיפול. אף לפנינו העיד, כי ההורים סירבו להצעתו כי יוותרו בחדר, אך הפעם השמיט הסבריו על סגור הדלת והסביר את סירובם על רקע חששם מאופי הטיפול, תוך שהוסיף כי בצד סירובם הביעו אמונם ביושרו (עמ' 101). זאת ועוד, נטייה זו של הנאשם להרחיב גרסתו בבית-המשפט מצאה ביטוי נוסף גם לעניין נסיבות היכרותו עם מתלוננת 2 (ת/4, החל מש' 25 ואילך; עמ' 99). ההסבר לגרסתו הכבושה נעוץ, לסברת הנאשם, בהתרשלות חוקריו, שלא שאלוהו דבר באותם העניינים (עמ' 112). ברם, אפילו תוכשר גרסתו הכבושה, או אולי המורחבת, של הנאשם בבית-המשפט, הרי שגם אז אין לקבלה כמות שהיא. ודוק: עדויות המתלוננות 2 ו-3, וכן עדות אבי המשפחה, גוללו כולן גרסה קוהרנטית ומהימנה, לפיה תחילה בדק הנאשם את מתלוננת 3 ולאחריה ביקש לפנות עמה לחדר אחר לצורך המשך טיפול. נראה, כי הימצאות מתלוננת 3 והנאשם לבדם בחדר אחד מכוננת סיטואציה חריגה בקונטקסט החברתי הנתון הדורשת הסבר, כך אליבא דצדדים עצמם, ומכאן שנצרכו הללו לבאר הסוגיה. ואולם, הנסיבות אודותן העיד הנאשם בהקשר זה עומדות בסתירה לשלוש העדויות – של המתלוננות ואבי המשפחה – שהסתפקו אך בהסבר הפשוט, לפיו בשל קביעת הנאשם כי בגופה של מתלוננת 3 שוכנים שדים ביקש לפנות עמה לחדר אחר לשם גירושם, ולשם כך אף ביקש הוא ואף קיבל את רשות ההורים. אף אחד מאותם עדים לא התייחס כלל לחלון הזכוכית השקוף למתבונן מבחוץ, בעטיו, לכאורה, הפנו את הנאשם לחדר הצדדי. אף לא אחד מהם העיד כי הורי מתלוננת 3 הוזמנו על-ידו להצטרף לטיפול, או כי סירבו להצעתו על רקע חשש כלשהו. לדידם של הצדדים, די היה בקבלת רשות ההורים כדי להסביר את נסיבות כניסתם של מתלוננת 3 והנאשם

לאותו חדר, ומכאן אנו למדים על רצונו של הנאשם לספק גרסה מופרכת ומנותקת ממציאות הדברים לאשורם, אך כדי לנקות עצמו מכל אחריות לסיטואציה שנרקמה דאז.

74. הנאשם המשיך וסיפק גרסה בלתי קוהרנטית אף בתיאור האינטראקציה עם מתלוננת 3. בחקירה ראשית העיד, כי בנוכחות הוריה ערך לה בדיקה מילולית בלבד, כלהלן: "התחלתי לשאול אותה שאלות... בלי לנגוע ביד שלה, רק בדיבורים" (עמ' 100). בהמשך לכך הכחיש כי נגע בלשונה או אף בגופה בהסבירו: "זה אסור אצלנו בדת. אסור לגעת בגוף שלה לא מבחוץ ולא מבפנים... הנחתי את היד על ראשה וקראתי קוראן עד שסיימתי" (עמ' 101). דא-עקא, שהכחשתו הגורפת כי נגע במתלוננת 3 במהלך הטיפול בה עומדת בסתירה לתשובתו לכתב האישום, שם ציין כי כחלק מהטיפול נדרש לעתים להכניס אצבעו לפיותיהן של המטופלות, ועומדת היא בסתירה אף לעדותו לפנינו במהלך חקירתו הנגדית, אז המשיל עצמו לרופא מנתח, הנדרש, כפוף לאבחון מתאים, לנקוט באמצעי החריג של החדרת אצבעו לפי המטופלת וסיבובה בתוכו, על-מנת שלא ייסגר פיה מהתפילות (עמ' 111). גרסתו האחרונה מתיישבת היטב עם גרסת מתלוננת 3 אודות ה"בדיקה" שערך לה הנאשם, ומצביעה על יכולתו לספק גרסה שקרית בעליל, במסגרתה מכחיש הוא את התנהגותו מכל וכל, ותחתיה מספק גרסה חלופית שהסברים אבסורדיים בצדה, כמו גם סתירות פנימיות בקרבה.

75. משהגענו עד הלום נפנה מרצנו לבחינת מהימנות גרסתה של המתלוננת 3, אשר על-פי סדר האירועים באותו מפגש נותרה בגפה עם הנאשם באותו החדר, ואז, לפי עדותה, ניצל שהייתם המשותפת לביצוע מעשים מגונים בגופה. יוער, כי במהלך עדותה של מתלוננת 3 התרשמנו באופן בלתי אמצעי מאמינות גרסתה, כמו גם מחבלי לידתה שעה שנדרשה להביאה בפנינו. עדותה ניתנה באופן סדור ומאורגן, קוהרנטית היא – תוכנית

ורגשית – ולכן נמצאה מהימנה עלינו. זאת, כפי שיובהר, בניגוד לגרסת הנאשם, שבניסיונו לחלץ עצמו מכל מעורבות במיוחס לו אך סיבך עצמו ובתוך כך הוסיף חיזוק לגרסת מתלוננת 3. מתלוננת 3 העידה, כי עם הגיעו לביתם עורר בה הנאשם תחושה לא נוחה, וביארה כי אמנם הנאשם הגיע בעניין גירושיה, אך החל בודקה "כאילו שהוא רופא" (עמ' 56). בתוך כך החדיר הנאשם אצבעו לפיה וסובבה על-גבי לשונה, באופן שהותיר בה טעם מר ועורר בה את המחשבה שאגב כך אולי שם חומר מרדים על לשונה. לכאורה, יש וניתן לראות בהלך מחשבה שכזה משום אבסורד, ואולם, נוכח הסיטואציה כולה, שברי מכלל תיאורה של המתלוננת 3 כי חרגה מציפיותיה והייתה זרה לה, אין לתמוה כלל על הגיגיה הספונטאניים, כמו גם על המשך אופן התנהלותה מול הנאשם. כך למשל, עת המשיך בדיקתו הגופנית בה החל, כאמור, עוד בנוכחות הוריה, וליווה בדיקתו בהסבר כי הוא תר אחרי השדים השוכנים בגופה, סביר הוא שמתלוננת 3 לא הביעה כל התנגדות. ברם, ככל שהתקדם הנאשם בבדיקתו, אותה ליווה בהסברים אודות מיקום השדים, אל עבר איברי גופה המוצנעים, היינו, פטמת חזה השמאלי ושיפולי בטנה, בסמוך לאיבר מינה, בעודו שח עמה בעניינים הנושאים אופי מיני, גברה בקרבה תחושת חוסר הנוחות והיא ניסתה, אפוא, להדוף מעליה את הנאשם ולחלץ עצמה מן הסיטואציה המביכה לתוכה נקלעה. עם זאת, חיבקה הנאשם בחזקה והחזירה אל החדר, אז גם ניסה "לנרמל" את הסיטואציה והראה למתלוננת 3 מחברת בה צוינו שמות רבים של מטופלות אחרות (עמ' 58). מתלוננת 3 העידה על תחושת שיתוק שפעמה בקרבה במהלך האירוע, כמו גם על חולשתה נוכח אחיזתו של הנאשם בה, שהתגבשה חרף כוחותיה ויכולתה להגן על עצמה בדרך כלל, ונוכח השיתוק שאחז בלשונה, לסברתה, בשל אותו חומר מרדים שהניח הנאשם על לשונה. בחקירה נגדית הדגימה כיצד למרות תחושת השיתוק בלשונה יכלה לנהל שיחה עם הנאשם

אך לזעוק לא יכלה (עמ' 65), ושבה על גרסתה, כי בכל פעם שניסתה לקום חיבקה הנאשם עד שגופה היה רפוי (שם).

76. עדותה של מתלוננת 3 נמצאה, כאמור, מהימנה עלינו, וחיזוקים לה נמצא באספקלריית הראיות הנתונה בגדרי אישום זה בכלל, ובהתייחסות הנאשם למהלך האירוע בפרט.

ודוק: אליבא דגרסת הנאשם, עת שהה הוא בחדר עם מתלוננת 3 נכנס אביה לחדר "פעמיים או שלוש" (עמ' 109), ואולם האב, כזכור – עד הגנה, הכחיש מכל וכל כי נכנס לחדר במהלך האירוע (עמ' 149). האב העיד, כי באותן נסיבות, עם תחילת הטיפול, ניסה להציץ אל תוככי החדר, מבעד לחלון הממוקם מעל למשקוף הדלת. לשם כך, עמד הוא על כיסא, אך משום גובהו של החלון לא התמיד בתצפיתו, ולאחר מספר דקות, במהלכן צפה בנאשם ובבתו יושבים זה מול זו בעודו קורא בקוראן, נטש את עמדתו (עמ' 146 ו-149). ואם סבר הנאשם שבנוכחות האב בחדר הבדיקה והטיפול יש משום ערובה לאמיתות גרסתו – התבדה. ראשית, אפילו נכנס האב לחדר מספר פעמים, הרי אין בכך כדי להעיד כי לא ביצע הנאשם את המיוחס לו. אין נוכחות רגעית וממוקדת כנוכחות תמידית ורציפה, ורק בזו השנייה צפונה – חיצונית ואובייקטיבית – ההוכחה אותה ביקש הנאשם לנכס לגרסתו. שנית, וכאמור לעיל, גרסת הנאשם לעניין זה נסתרה מניה וביה על-ידי לא פחות מאשר עד ההגנה עצמו. אכן, אין להתעלם מעובדת נוכחות האב בבית בעת ביקורו של הנאשם, אך יחד-עם-זאת, מכאן ועד למסקנה כי לא ייתכנו מעשי הנאשם בקונסטלציה מורכבת שכזו הדרך עוד ארוכה. האב העיד אודות שחזו עיניו – מתלוננת 3 בשעת יציאתה בוכייה מ"חדר הטיפולים" (עמ' 149), בליווי צעקותיה של מתלוננת 2, אשר ביקשה לסלק את הנאשם מביתם

(עמ' 146). בעניין זה העיד, כי צעקות אשתו נשמעו לאחר שיצאה עם הנאשם מהחדר, בניגוד לעדויות מתלוננות 2 ו-3, המחזקות האחת את רעותה, לפיהן, באו הצעקות סמוך לאחר צאתה של מתלוננת 3 מהחדר, אז בכתה וסיפרה מתלוננת 2 אודות נגיעות הנאשם באיבריה האינטימיים ונראתה, כך על-פי עדויות השתיים – חיוורת ובמצב כללי רע.

77. והנה, אירוע כה מרכזי וחריג כביקורו של הנאשם בבית המשפחה, נחקק בזכרון שלושת העדים, ואילו הנאשם, לא רק שלא זכרו אלא שאף הכחישו מכל וכל עוד במהלך חקירתו במשטרה (ת/4, עמ' 3, שורה 44). סתירה חזיתית מעין זו בין הגרסאות הקוטביות מלמדת על ניסיונו של הנאשם להרחיק את עצמו מהאירוע, זאת אף במחיר גרסה שקרית שאין ליתן בה אמון כלל. יוזכר, כי הן מתלוננת 2 והן מתלוננת 3 הגיבו למתרחש בזמן אמת, באופן רגשי וספונטאני מובהק, עת השנייה בכתה נוכח מעשי הנאשם ושיתפה הראשונה על-אתר באשר אירע לה, בעוד זו הראשונה התפרצה לעברו בצעקות ודרשה כי יצא מביתם.

78. בהמשך, על-פי עדות האב, "התחיל הנאשם לדבר עם אשתי על-מנת לקרוא עליה קוראן. היא דחתה את הצעתו, ואז אני אישית שכנעתי את אשתי להיכנס לחדר לבד ביחד עם הנאשם, על-מנת לקרוא עליה קוראן" (עמ' 146). לעניין זה העיד הנאשם, כי מתלוננת 2 התרשמה עמוקות מהשינוי שחולל הטיפול שביצע במתלוננת 3, הודתה לו עליו, ביקשה להיטיב כאבי הראש מהם הנה בעצמה סובלת, ומשכך, פנתה אליו בבקשה כי יטפל גם בה (עמ' 101). ואולם, לגרסת הנאשם, עת נכנסו לחדר, החלה מתלוננת 2 שוטחת בפניו פרטים אינטימיים מחייה האישיים, ובניסיונו לחלץ עצמו מהתסבוכת אליה נקלע יצא משם בחלוף מספר דקות.

79. הנאשם לא הסתפק אך במסירת גרסה שקרית, שתכליתה לנקות עצמו מכל אחריות לאירועים שקדמו להתבודדותו עם שתי המתלוננות, אלא אף ניסה להטיל בהן פגם. כך העיד למשל, כי מתלוננת 3 גרושה ועושה תנועות, ומשפחתה נמנעת מלספר לה שלא תחשוב שהשתגעה (עמ' 99). באופן דומה, ובגרסה שהיא כבושה לחלוטין, העיד הנאשם כי מתלוננת 3 שתפה אותו בעובדת היותה אישה גרושה החיה עם בעלה מזה 10 שנים ואף מסוכסכת עם הוריה (עמ' 101-102). פרטים אלה עשויים להיתפס כפוגמים במהימנותה של מתלוננת 3, אלא שלטעמנו נמסרו באופן מגמתי, שנועד לסדוק את גרסתה, לפיה עת נכנסו אל החדר ניסה לאונסה ולחלץ שדה מבין חולצתה (עמ' 38). ואם גרסה שקרית היא בפיה, מה לנו בתיאורו אודות פנייתה היא אליו כי יקרא קוראן עליה, זולת אם מבקש הוא להרחיק עצמו, כפי שנראה להלן, לשווא, אף מתוכנו של אישום זה.

80. הבה נבחן ונעריך מהימנות גרסתה של מתלוננת 2. זו העידה לפנינו אודות נסיבות התקשרותה עם הנאשם וניסיונו, כך על-פי תפיסתה, לאונסה. המדובר בעדות השזורה פרכות, אך אלו, לטעמנו, אינן יורדות לשורשם של דברים. כך, בתיאורה את נסיבות פגישתה עם הנאשם, תארה תחושה של חשש ממראהו, כאילו לא זיהתה אותו. אך הנה, עדות מתלוננת 3 מורה כי מתלוננת 2 שמעה על הנאשם מבעוד מועד ותר אחריו באופן ספציפי (עמ' 63). כן העידה מתלוננת 2, כי הנסיבות שהובילו לכניסתה לחדר עם הנאשם היו קשורות במסמכי הגירושין של בתה, אז פסע הנאשם אחריה וניסה לאנסה (עמ' 38), ואילו עדות בעלה מלמדת, כי נכנסה לשם ביזמת הנאשם ולאור התעקשות בעלה כי תעשה כן (עמ' 146). אף מתלוננת 2 העידה במהלך החקירה הנגדית כי בעלה הוא שדרכנה להיכנס לחדר וכי למעשה כורח היה זה בעבורה. נוכל לייחס זאת כיום לרצונה של מתלוננת 2 לצמצם אחריותה ליצירת הסיטואציה מתחילתה, כמו גם לחלוף הזמן מאז

התרחשו אותם אירועים וזיכרונה שהתעמעם כתוצאה מכך. בכל אופן, אין באמור כדי להשליך על מהימנות עדותה לגופו של עניין.

כיצד, אם כן, מתיישבת העובדה כי נאותה להיכנס לחדר עם הנאשם עם ידיעתה אודות המעשים שביצע במתלוננת 3, ובכלל זה – אף עם בקשתה כי יסתלק מביתה? את ההסבר מוצאים אנו בעדות אבי המשפחה אודות הימנעותה מלספק הסברים בנוכחות הנאשם לרצונה כי יסתלק מביתם, וכן אודות שכנועיו כי תכנס עם הנאשם לחדר, כמו גם חשדו "אולי היא גם יש לה הפרעות בראש" או שמא "אותה המחלה שיש לבת, עצבנית תמיד" (עמ' 151). הנה מצאה עצמה המתלוננת 2 חסרת אונים מול הנאשם עצמו, שלא הסכים לצאת מביתה וזכה לתמיכת וחיזוק מצד בעלה, שחשד שמא הנה סובלת מ"הפרעות בראש", כשהיא, מנגד, מסיבה שלא נתבהרה ואפשר שקשורה ברגישות התרבותית לאופי המעשים שביצע הנאשם בביתה, נמנעה תחילה מלבטאם, ובהמשך מצאה עצמה נדחפת, בעל כורחה, אל תוככי החדר, בעודה בגפה עם הנאשם. תמיכתו של בעלה בנאשם, בצירוף שתירתה, יכול שנסכו בנאשם את הביטחון כי לא תשוב ותצעק עליו בשנית, וכי אף אם תעשה כן, תיתפס התנהגותה כנובעת במישרין מאותם פגמים אישיותיים שייחס לה בעלה ממילא. בסופו של יום, גרסתה של מתלוננת 2 נמצאה כאמור מהימנה עלינו, ואת הסדקים שלכאורה נפערו בקרבה ביארנו. יחד-עם-זאת, משביקשה ההגנה לערער מהימנות עדותה תוך הצגתה כשקרית וכרוכה כולה בסחטנות כלכלית גרידא – כל זאת במסגרת התפתחות מאוחרת במשפט – נוסיף ונתמודד גם עם אותה התזה.

81. כזכור, העיד לפנינו מר י' ר', אחיינו של הנאשם, אודות הקלטה בת דקה השמורה על-גבי מכשיר הטלפון הסלולארי שברשותו, במהלכה נשמעה אישה שהזדהתה בשמה של מתלוננת 2, שהציעה לבטל תלונתה בתמורה לפיצוי כספי מאת משפחתו של הנאשם.

מתלוננת 2 הכחישה בעדותה – עת התייצבה בשנית והפעם כעדת הזמה – כל נגיעה לאותה שיחה נטענת שהוקלטה כביכול, והביעה נכונותה למסור דגימת קול, שעל-פי הסכמת הצדדים הועברה לבדיקת מומחי מז"פ לזיהוי דוברים. כאמור בפרק סקירת הראיות, בערבו של יום, הונחו לפתחנו שתי חוות דעת ועורכיהן העידו לפנינו על-פני שתי ישיבות, בסופן לא יכולנו לגבש ממצא עובדתי פוזיטיבי לעניין זהות הדוברת באותה הקלטה. ראשית, סבורים אנו כי מן הדין לדחות את מסקנות חוות-דעת המומחה שהוגשה מטעם ההגנה בהיותה דלה ולא מבוססת מבחינה מדעית. עיקר עדותו מצביעה על-כך, שאף שהצהיר על עריכתה של בדיקה שמיעתית המלווה בבדיקה ספקטוגרמית ממנה משתקף מצג גרפי, המצביע, כבתמונת ראי, על זהות בין הדוברות, הרי שבפועל ערך אך בדיקה שמיעתית, על בסיסה בלבד קבע בדרגת וודאות של 100% זהות בין קולה של הדוברת בקלטת לבין קולה של מתלוננת 2. בעניין זה יצוין, כי לישיבת ההוכחות הראשונה בגדרה העיד, התייצב המומחה מטעם ההגנה מבלי שהביא עמו את אותן ספקטוגרמות שלכאורה שימשו אותו לצורך עריכת חוות-דעתו, זאת מפאת תקלה טכנית במחשבו. והנה, בישיבת ההוכחות השנייה הציג ספקטוגרמות שאינן מלמדות אודות אותה "תמונת ראי" לה טען בתוקף. מנגד, מצאנו לבכר את עדות מומחית המז"פ לזיהוי הדוברים, אשר הציגה גישה זהירה ומאוזנת יותר, לפיה, בשל איכותה הירודה של הקלטת המקור על-גבי מכשיר הטלפון הסלולארי לא ניתן היה לערוך בדיקה ספקטוגרמית בעלת ערך, וכל שעלה בידה לבצע בסופו של יום הוא בדיקה שמיעתית, על בסיסה קבעה ממצאיה בדרגה החיובית הנמוכה ביותר, היינו בדרגת וודאות של 20% שנבחנה על-פני סולם דרגות זיהוי הנע בין 1-5 לציון הימצאותם של קווי דמיון בין הדוברים. במקרה הנדון הסבירה, כי מצאה קווי דמיון כלליים בלבד בין שני הקולות. עדותה של מומחית המז"פ הותירה רושם חיובי ביותר, ומכאן שהנה מהימנה בעינינו.

82. הטעם השני בעטיו התקשינו לבסס ממצא פוזיטיבי לעניין זהות הדוברים נעוץ בהכחשתה של מתלוננת 2 את מעורבותה בעניין, אשר בהמשך לעדות המומחים למעשה לא נסתרה, אף כי הותירה תהיות בלתי פתורות, כפי שיבואר להלן. והנה, הוכח לפנינו כממצא עובדתי, כי ממכשירה של מתלוננת 2 יצאו ביום 25.4.07 כחמש שיחות בטווחי זמן משתנים, שיעדן – מכשיר הטלפון הסלולארי של י' ר' (ת/5). בעדותה לפנינו התקשתה מתלוננת 2 להסביר כיצד הופיע מספר הטלפון הסלולארי שלה בפלט השיחות הנכנסות של מכשיר הטלפון הסלולארי של אותו אחיין, והעלתה השערת כי בעלה, עמו היא מסוכסכת, הוא שיזם את אותן שיחות. הסבר זה אינו משכנע, ונדמה מאולץ קמעא. מעבר לכך, מתלוננת 2 התקשתה לספק הסבר חלופי משכנע לביאור העובדה שבמחלוקת ונפקותה.

83. גם לגופו של עניין אין באותה שיחה כדי לערער מהימנות גרסת המאשימה לעניין זה. ראשית, בחינה קפדנית ומדוקדקת של שיחת הטלפון האמורה מלמדת, כי מדובר בשיחה בה מבקשת הדוברת לקבל ממשפחת הנאשם פיצוי כספי בגין הפגיעה שהסב הנאשם לה ולבתה. כך העיד האחיין, כי בחלק אחר של שיחתם, אותו לא הקליט, נקבה הדוברת בסכום נקוב של 6000 ₪, אותו הציעה כסכום הפיצוי המוסכם. אף אם נניח, לטובתה של ההגנה, כי במתלוננת 2 עסקינן, הרי שבקביעה זו יש אף כדי לחזק את גרסתה ולא לאיינה, שכן אפשר שבכך ביקשה היא לסלול את הדרך לפתרון הסכסוך ולהטייתו ממסלולו המוסדי-שלטוני לאפיק פנים תרבותי-חברתי מקובל ונפוץ במגזר הערבי – הוא הסולחה והעטוואה (פיצויים). פרשנות זו מתיישבת עם המציאות התרבותית-חברתית אליה משתייכים הצדדים בפרשה, ותומכת בתוכן אותה הקלטה, שם פנתה הדוברת לאחיין של הנאשם לאחר ששמעה כי משפחתו של הנאשם מפצה את האנשים שהעלילו עליו.

בדברים אלה, ככל שנאמרו על-ידה, ביקשה למעשה מתלוננת 2 לעצמה פיצוי לגיטימי מבחינתה עבור פגיעה שאכן ספגה, שלולא כן כלל לא הייתה רואה עצמה בעלת זכות לפיצוי מאת משפחתו של הנאשם. לא-זו-אף-זו, בקשת פיצוי מתיישבת יותר עם אירוע שאכן אירע ואף מצדיק זאת, מאשר עם אירוע שכלל לא התרחש. בסופו של יום מצאנו לנתק עניין זה, אותו אנו תופסים כהתפתחות מאוחרת של בחינת דרכי פיצוי פנים-תרבותיים, מכלל מסכת הראיות הרלבנטית לצורך הכרעה צודקת בשאלות הניצבות לפתחנו.

84. מניע אינו אחד מיסודות העבירה ואין הוא אלא בגדר ראייה נסיבתית, ככל שהוכח כדבעי. ובכל זאת – מדוע הוגשו התלונות כנגד הנאשם במשטרה? ודוק: קיימות השלכות חברתיות המתלוות למהלך שכזה, וודאי אף סיכון אישי שנטלה על עצמה כל אחת מהמתלוננות עת גיבשה החלטתה להגיש תלונתה. והנה, מתלוננת 2 העידה, כי "בשביל כבודי וכבוד בתי. זה לא טוב" (עמ' 38), ואילו מתלוננת 3 העידה אודות מניעה ברוח אותנטית המתיישבת עם רוח האישומים בתיק כולו, ולדבריה: "לא יכולתי להעלים עין ורציתי להרוס לו את החיים כי זה מגיע לו. בן-אדם שמתנהג ככה לילדים קטנים מגיע לו להיות עצור" (עמ' 59). השתיים אישרו בעדויותיהן, כי בעצה אחת עם אבי המשפחה נמנעו תחילה מלהתלונן, וכי בהמשך, בעידוד ידיד משפחה, הגישו תלונתן. גרסתן בעניין זה אינה מתיישבת עם עדות האב, אך לטעמנו הלה החזיק עוד מלכתחילה בעמדה שיש להימנע מלחשוף את הפרשה ברבים, וכך, כבר למחרת אירועי אותו היום, אץ להוציא את מסמכי הגירושין של בתו מידי הנאשם (ת/4). מנגד לכך, לא עלה בידי הנאשם לספק כל מניע בשמו ייטו השתיים לסכן את שמן וכבודן, כמו גם לחשוף את משפחתן לסכנה שבסכסוך משפחות רחב הקף, זולת אותו מניע כספי, שכאמור, לא הוכח בפנינו.

מן המקובץ מצאנו לבכר את גרסאות המתלוננות, שכאמור נמצאו מהימנות עלינו, תחת זו של הנאשם שסתירות ושקרים רבים נתגלעו בה.

אישום 3

85. בליבת אישום זה מיוחס לנאשם מעשה סדום וביצוע מעשה מגונה בקטין – מתלונן 4, עת עשו השניים דרכם חזרה אל הכפר סילוואן, אז סטה הנאשם לדרך עפר מבודדת ובתוך רכבו אילץ את מתלונן 4 לבצע בו מין אוראלי, תוך שנגע באיבריו האינטימיים. אליבא דנאשם, המדובר בתוכנית זדונית שהגו בני משפחת ע', המסוכסכים עמו, ומשכך – ביקשו לתקפו במקום מבודד בסיוע מתלונן 4, שנצרך להביאו לשם. נבחן, אפוא, מהימנות הגרסאות ונחלץ מתוכן ממצאים שבעובדה, בהם מצאנו ליתן אמון.

86. ראשונות להתברר בסדר אירועי הפרשייה הלא הן נסיבות נסיעתם המשותפת של הנאשם ומתלונן 4 עובר לאותו הערב. על-פי גרסת מתלונן 4, נזדמן הוא ביום 13.1.07 לחנותו של הנאשם, שם שהה אותה העת מתלונן 5, אז הציע להם הנאשם כי "ילכו לזיין בחורה" (עמ' 22). מתלונן 4 העיד, כי זו הייתה למעשה הסיבה האמיתית בעטייה הצטרף לנאשם, וכי עשה כן לבדו אך משום שהנאשם שילח את מתלונן 5 לביתו. בגרסתו האמורה תומך המתלונן 5, אשר בעקבות חקירתו במשטרה הוברר כי מתלונן 4 שיקר בחקירתו הראשונה במשטרה באשר לנסיבות נסיעתו עם הנאשם, שכן אז סיפר לחוקריו כי ביום האמור, עת הזדמן לחנותו של הנאשם, הזמינו הלה להצטרף אליו לשיעור דת. בהמשך, כשעומת עם גרסת מתלונן 5, סיפר מתלונן 4 הן לחוקריו והן בעדותו לפנינו כי חשש לחשוף את הסיבה האמיתית בעטייה התלווה לנאשם, הגם שעדיין עמד על גרסתו שאף הזמנה לשיעור דת קיבל מאת הנאשם באותה ההזדמנות. והנה, העיד הנאשם, כי מתלונן 4 כלל לא הזדמן לחנותו אף באקראי, כי אם על-פי תוכנית מאורגנת שנטושה מבעוד מועד.

הנאשם העיד, כי למעשה היה זה מתלונן 4 שהפציר בו להתלוות אליו לנסיעה שתכליתה גביית חוב מאותה אישה, זאת בעקבות שיחה שניהל באקראי ומתלונן 4 האזין לה. ברם, עדות אותה אישה אודות נסיבות השיחה האמורה מצביעות על-כך, כי לא מדובר בשיחה שגרתית, שכן מזה עשרה חודשים נהגה לערוך קניות בחנותו של הנאשם, ועל-פי המוסכם ביניהם פרעה את חובה מידי 29 בכל חודש, ועל-כן הופתעה לקבל את השיחה האמורה בשעת ערב ביום 13.1.07, שעניינה חוב כספי בסך 190 ₪, שהוא לכל הדעות זניח ולא משמעותי. די בהצטברות הגרסאות הללו כדי לשלול את גרסת הנאשם, כי מתלונן 4 הוא שהפציר בו להצטרף אליו לנסיעה מתוך מטרה להובילו אל תוקפיו, שהרי אותה שעה לא יכול היה מתלונן 4 לדעת מראש כי הנאשם צפוי לקיים את אותה שיחה עם האישה – שיחת אקראי בעקבותיה לא ידע לאן מועדות פני הנאשם באותו הערב, וודאי שעל בסיסה אף לא ניתן היה להגות "תוכנית מאורגנת" לתקיפת הנאשם – על-אתר. הנאשם, שככל הנראה עמד על מופרכות גרסתו, הוסיף והעיד כי לתדהמתו ביקשו מתלונן 4 כי יאספו מבית המרקחת, היינו, מנקודה המרוחקת מחנותו, ובזמן הזה, כך לסברתו, עלה בידו ליידע את משלחיו באשר לנתיב הנסיעה הצפוי של השניים. ככל שגרסה זו מתיישבת עם הגיונם הפנימי של הדברים, עדיין אין בכוחה להסביר מדוע, חרף בקשת מתלונן 4 – חריגה ותמוהה בפני עצמה – נאות, בסופו של יום, לאסוף אל רכבו, ממקום מרוחק מחנותו, נער שאך ביקש להימלט משעמום ומחוסר מעש. לא-זו-אף-זו, הנאשם עשה כן בערבו של יום, ותחת שישלח גם את מתלונן 4 לביתו, כפי שעשה במקרהו של מתלונן 5, משום מה נאות להסכים לבקשתו החריגה.

87. בהמשך האירוע דנן, כך אליבא דגרסת מתלונן 4, צפה בנאשם נוגע באברי גופה של האישה ומנשקה על-פיה בעודה מתנגדת למעשיו. עוד במהלך אותה הנסיעה, כך העיד מתלונן 4, עצר הנאשם לפתע את רכבו וביקשו להמתין לו עד אשר יבוא לקחתו ממקום

המכונה עין עלוזה, כפי שאכן עשה. והנה, הנאשם והאישה מכחישים בכל תוקף קיומו של מגע בעל אופי מיני ביניהם במהלכה של אותה נסיעה, ותמימי דעים המה בגרסאותיהם, כי מתלונן 4 הוא שביקש לרדת מהרכב. עם זאת, גרסאותיהם באשר לנסיבות איסופו מחדש של מתלונן 4 מהדרך חלוקות.

88. כאן המקום להפנות את הזרקור לעבר תצהיר שמסרה אותה האישה בפני הסנגור ביום 22.2.07 (ת/7), בגדרו ציינה כי בדרכם לחנות "הוריד פתחי רגבי (הנאשם) את הילד (מתלונן 4) לבקשתו", ובדרכם חזרה ראו את מתלונן 4 שעה שסימן לנאשם בידיו, ואולם הנאשם, שלא רצה תחילה לעצור את רכבו, התרצה לאחר שאמרה לו כי מוטב שיאספו אותו מהדרך משום הגשם שזלף אותה שעה. יחד-עם-זאת העידה, כי עת עשו דרכם לחנותו של הנאשם ביקש אותו בחור (מתלונן 4) מהנאשם לרדת מרכבו באמתלה כי עליו לעשות את צרכיו. בהמשך לכך העידה, כי עת שבו מהחנות הבחינו היא והנאשם במתלונן 4, והנאשם הוא שביקש את רשותה לאוספו בשנית אל רכבו, ואף ציין כי מדובר בבנו (עמ' 152). יוער, כי בעדותה בהקשר זה הותירה האישה רושם מהימן. ניכר היה, כי עצם מתן העדות מסב לה כעס ומורת רוח, אותם אף ביטאה. עם זאת, היא נותרה איתנה בגרסתה כי הדברים אותם מסרה לפנינו הם אלו שמסרה בפני סניגורו של הנאשם, אשר אפשר כי השמיטם מתצהירה או שכח לצינם. ככלל, לדידה, לא הייתה כל חשיבות לשאלה באיזו גרסה היא תומכת, וכל רצונה ומירצה כונו לטיהור הרכב שדבק בשמה ובכבודה נוכח גרסת מתלונן 4 בעניינה. לכן הננו סבורים, כי יש לבכר גרסתה בבית המשפט בהקשר זה על-פני האמור בתצהירה. כך נמצא, כי גרסתה עומדת בסתירה לגרסת הנאשם, לפיה עת עשה דרכו חזרה והבחין במתלונן 4 ברחוב, שיתף את האישה בתחושותיו הרעות לגבי אותו הבחור, ואולם היא, שסברה בטעות כי בבנו המדובר (עמ' 115), הפצירה בו לקחתו

עמם משום חששה מרכילות שחלילה תתגבש בקשר לנסיבות נסיעתם ביחידות. הילכך, לא רק שאין בעדות האישה כדי לקעקע גרסת המאשימה, אלא שיש בה כדי לפגום במהימנות הנאשם.

89. הנה-כי-כן, לפנינו סוגיה שאינה נדרשת כלל ועיקר לצורך הוכחת המעשים המיוחסים לנאשם בגדרי האישום הנדון, ואולם חשיבותה מתבררת לנוכח גרסת הנאשם, לפיה ניצל מתלונן 4 חלון הזדמנות נוסף במהלך עצירה זו כדי להמשיך ולעדכן את משלחיו באשר למהלך ההתקדמות בציר הנסיעה, ולפי גרסת הנאשם, הצליח מתלונן 4, בערמומיותו, להובילו לכדי הורדתו ואיסופו מחדש אל הרכב. ואולם, גרסה זו אינה נתמכת בעדות האישה, לפיה הנאשם הוא שביקש את רשותה לאסוף מחדש את מתלונן 4, ואינה מתיישבת אף עם הגיונם הפנימי של דברי הנאשם עצמו, כי נוכחות מתלונן 4 עוררה בקרבו תחושת אי נוחות. ומדוע זה יאות לאוספו מחדש, שעה שיכול היה להיפטר מנוכחותו, על-פי בקשתו של מתלונן 4 עצמו שיורידו? זה המקום אף להאיר על עדות הנאשם כי שיתף את האישה בתחושות חוסר הנוחות שלו, אך היא, שסברה שמדובר בבנו, הפצירה בו לקחתו משום חששה מרכילות. זיק של היגיון לא מצאנו במקטע זה שבעדותו, שכן כיצד זה יכלה האישה לסבור שהמדובר בבנו וכיצד זה ידע הנאשם על סברתה זו. ונניח כי אכן חשבה האישה את המתלונן 4 לבנו, כיצד מתיישב הדבר כי שיתפה אותו בתחושות חוסר הנוחות שמעורר בו בנו, בשר מבשרו, וכהמשך ישיר לכך, מדוע זה בחר הנאשם להעיד אודות חששותיה של האישה מרכילות, שעה שיכל לבחור בכל סיבה אפשרית אחרת, כדוגמת זו שסיפקה בתצהירה אודות הגשם שזלף דאז. לטעמנו, מן המקובץ מזדקרת המסקנה, כי היוזמה לאיסופו של מתלונן 4 באה מכיוון הנאשם, אשר הציגו כבנו, עובדה שנקלטה בזכרונה של האישה ומתיישבת עם חוסר הבנתה אותה העת מדוע יש לתמוה על איסופו החוזר. עדותו של הנאשם, כאילו אך נעתר לבקשת האישה לאסוף את מתלונן 4

מחדש אל רכבו, הנה לדעתנו שקרית ואינה מתיישבת עם גרסאות מתלונן 4 והאישה, ואף לא עם עדותו שלו אודות הלך רוחו אותה עת, אז סבר בתמימותו כי מתלונן 4 תר אחר מוצא משעמום. אף באשר לחשש מרכילות, בעטיו נאות, לכאורה, הנאשם להיעתר לבקשת האישה, אין מנוס אלא לקבוע כי מדובר בהמצאה מופרכת ומאוחרת של הנאשם. לטעמנו, מבלי משים העיד הנאשם על הכוונות שאפפו פנייתו אל האישה מלכתחילה, היינו, כוונות לא כשרות, אותן אף הציג בפני מתלונן 4, שכל אותה עת סבר שהוא עושה דרכו עם הנאשם לטובת קיום יחסי-מין עם אישה זו או אחרת. מכל מקום, אף לו קיבלנו את גרסת הנאשם באשר לנסיבות איסופו מחדש של מתלונן 4 אל רכבו, הרי שאלו שומטות את הקרקע מתחת לגרסת ההגנה, כי זה ניצל את חלון ההזדמנות שנוצר באותן הנסיבות להמשיך ולעדכן את שולחיו, שבתורם עמלו על ארגון המארב שטוו לנאשם, והוא שכביכול הובילו לאיסופו מחדש במטרה להובילו למקום התקיפה המיועד. מגרסת הנאשם נתברר, כי ככל שהדבר היה תלוי בו, נותר היה מתלונן 4 במקומו, ואולם אך הפצרות האישה הן שהביאוהו לאיסופו החוזר. ברי אם כן מעדות הנאשם, שלא מתלונן 4 הוא שיזם את איסופו החוזר, כי אם האישה היא שעודדה את הנאשם לקחתו. מכאן נגזר, כי אין הדברים מתיישבים עם התפתחותו ההגיונית של האירוע, שהרי מתלונן 4 ושולחיו לא יכלו היו לדעת כי האישה היא שתשכנע את הנאשם לאסוף את מתלונן 4 בשנית, וממילא לא יכלו לדעת כי כך גם ייעשה בפועל, ומכאן שנבצר מהם לתכנן את אותו מארב, שלטענת הנאשם ייעדו בעבורו. ניתן כמובן לטעון, כי גם האישה הייתה שותפה לקונספירציה שנרקמה כביכול כנגד הנאשם, ועסקינן למעשה במלאכת מחשבת מדוקדקת, אך הראיות אינן תומכות בתזה קיצונית מעין זו, ולו באופן לכאורי.

90. מכאן לשאלת המגע המיני שהתרחש, לכאורה, בין הנאשם לאותה האישה, הרי שלדידנו, אין צורך לקבוע בהקשר זה כל ממצא עובדתי, באשר זו אינה נדרשת כלל ועיקר

לבירור העובדות נשוא אישום זה. יחד-עם זאת מצאנו להעיר, כי ככל שהתקיים מגע כזה הרי שברי שהנאשם והאישה יפעלו להכחישו בכל תוקף, כפי שאכן עשו. והנה, השאלה הצריכה לענייננו אינה דווקא האם התקיים מגע כזה אם לאו, אלא האם יצר הנאשם או ניסה ליצור בפני מתלונן 4, מצג, כאילו בינו לבין האישה שוררת מערכת יחסים מסוג זה, באופן המתיישב עם גרסת מתלונן 4 כי הנאשם הבטיח לחשוף אותו בפני סיטואציה מינית בה מעורבת אישה. גרסת מתלונן 4, שכזכור מצאה תימוכין אף בעדות מתלונן 5, נתמכת אף בראיות נסיבתיות חיצוניות נוספות. ודוק: הנאשם אכן יצר קשר עם האישה בנסיבות שהיו חריגות ביחס למוסכם ביניהם באשר לאופן הסדרת חובותיה כלפיו. השניים נסעו לביתה, ובהגיעם אליה עודד אותה הנאשם לעלות לרכבו, אז ניסה לגעת בה חרף התנגדותיה – אותן הביעה בצעקות. מעדות מתלונן 4 בהקשר זה עולה, כי הלה לא ביקש להפריז בתיאורים מפלילים אודות הנאשם, או לפגום בכבודה של האישה, שאילולא כן מדוע זה יטה לדווח אודות מגע מיני מינורי שיזם הנאשם ולו התנגדה האישה.

91. בשלב זה הננו עומדים אל מול ליבת האישום, ונשוב למהלך השתלשלות העניינים בגדרו. הנאשם ומתלונן 4 פנו לדרכם חזרה לכפר סילוואן, ועל-פי עדות מתלונן 4 – דרך ואדי רבבה, שם, באזור הטארבייה, עצר הנאשם את רכבו, הוריד את מכנסיו, והציע לו אתנן כספי בתמורה לכך שיבצע בו מין אוראלי. בהמשך, התעלם הנאשם מסירובו של מתלונן 4 להצעתו ואילצו לבצע בו מין אוראלי אגב משיכה בשערתיו והטיית ראשו לעבר איבר מינו. בהמשך לכך, ולאחר שמתלונן 4 ביצע בו מין אוראלי, ניסה הנאשם להוריד את מכנסיו, או-אז, זעק מתלונן 4 ונחלץ אך הודות להופעתם של אלמונים ששמעוהו במצוקתו. מנגד, גרסת הנאשם שונה בתכלית, ולפיה עת יצאו מביתה של האישה הציע מתלונן 4 כי ייסעו בדרך משובשת פחות. או-אז, לכשהגיעו לוואדי רבבה, הפציר בו הלה כי ייקחו לחברו המתגורר בסוף אותו כביש עפר. הנאשם נעתר לבקשתו אך נמלך בדעתו

בחלוף מרחק של 60 מטרים לערך, אז ביקש לסובב את רכבו אך הופרע על-ידי תוקפים רעולי פנים שניפצו את שמשות רכבו והכוהו נמרצות. כבר עתה יוער, כי גרסת הנאשם לעניין בקשת מתלונן 4 כי יסיעו לחברו – גרסה כבושה היא, ואף לולא מעמדה זה לא ניתן היה לקבלה בהיותה חותרת תחת גרסת ההגנה כולה לאישום זה. גרסה זו מעמידה תזה פרועה, לפיה נער כבן 15, הצליח, זו הפעם השלישית, לתעתע בנאשם, שעה שהפעם שכנעו לפנות לנתיב נסיעה מסוים, באמתלה לא סבירה כי ייקחו לבית חברו, שם המתינו לו תוקפיו, מקום בו תיאם עמם מתלונן 4 להיפגש מבעוד מועד. גרסתו זו של הנאשם אינה סבירה כלל וכלל. ראשית, על-פי הגיונם של דברים, לו מדובר היה בפגישה בין מתלונן 4 לחברו, שאינה מקרית, כך הרי אליבא דגרסת הנאשם, הרי שמתלונן 4 לא היה ממתין עם בקשתו לקחתו לחברו עד שלב כה מאוחר בנסיעתם. סביר היה כי כבר מלכתחילה היה מנצל מתלונן 4 את ידיעתו כי פניו של הנאשם לאותה הגברת הדרה בג'אבל מוכבר, ובאותה ההזדמנות היה כבר מבקשו להצטרף אליו על-מנת שייקח אותו בדרכו אף לחברו. והנה, מגרסת הנאשם עולה, שלא די בכך שמתלונן 4 לא גילה רצונו ללכת לביתו של אותו חבר לכל אורך המפגש ביניהם, אלא שרק לאחר שעזבו את בית האישה הציע לו כי ייסעו דרך תלפיות, ורק אז, סמוך לואדי רבבה, נזכר באותו חבר. תסריט זה אינו הגיוני אפילו במקרה בו מדובר היה במזימה מתוכננת מראש. ודוק: מזימה שכזו הייתה מחייבת את מתלונן 4 להוביל את הנאשם למקום מוגדר וידוע מראש, ועל-כן ברי כי מתלונן 4 לא היה מציע במקריות כי יעשו דרכם דרך תלפיות אך ורק מתוך תקווה גרידא כי בהמשך אף יאות הנאשם לקחתו באותה דרך חשוכה היישר לעבר זרועות תוקפיו, כי אם היה מודיע לו או מבקשו מבעוד מועד לקחתו לחברו המתגורר בסופו של אותו שביל עפר, שם המתינו לו תוקפיו. לסיכום עניין זה יצוין, כי שני התסריטים – הן זה לפיו דובר בפגישה מקרית בעטייה נסעו השניים בצוותא, והן זה לפיו תוכננה תקיפתו של הנאשם מראש ומתלונן 4

שימש אך כפיתיון לטובתה – אינם מתיישבים עם גרסת הנאשם, שכן מתלונן 4 הוא שפנה לנאשם בהצעה כי ישנה נתיב נסיעתו, כך שיסעו דרך תלפיות, ובהמשך לכך, אך בסמוך לאותו כביש עפר, נזכר לבקשו כי ייקחו לבית חברו.

92. אף המשכה של גרסת הנאשם אינה הגיונית, לפיה נמלך בדעתו בחלוף נסיעה קצרה וביקש לסוב עם רכבו על עקבותיו טרם הגיעו לבית חברו של מתלונן 4. ההגנה ביקשה להוכיח, כי השביל המדובר שביל צר הוא, שאינו מתאים למעברן של שתי מכוניות, ומכאן וודאי שלא יכול אותו המקום ככזה שראוי להסתובב בו בתנאי עלטה מוחלטת. הדעת נותנת, כפי שהעידו בפנינו חלק מהעדים, ונוכח התמונה שהוגשה לעניין זה (1/נ), כי רק בסופו של אותו השביל, היינו בשכונת המגורים, יכול היה הנאשם לסובב את רכבו. עוד ביקשה ההגנה להוכיח, כי מדובר בשביל גישה יחיד המוביל לשכונת המגורים שבסופו, ומשכך, לא היה בגדר מקום מתאים לביצוע המעשים המיוחסים לנאשם. ואולם, טענה זו, אף שהגיון בצידה אין בה לטעמנו כדי להפריך היתכנות התרחשותו של אותו אירוע, שכן הוכח שמדובר במקום מבודד המאפשר בתנאים מסוימים מעברם של שני כלי רכב, מה גם שתדירות מעברם של כלי רכב בציר זה כלל לא הוכחה. מאידך, טענה זו של ההגנה הנה כחריב פיפיות בידה, שכן כשם שאין המקום ראוי לביצוע מעשה מיני הרי שגם אין הוא ראוי אף להיבחר כמקום לתקיפת הנאשם.

93. אף אם נקבל את גרסת הנאשם, כי אכן ביקש הוא לסובב את רכבו באותו השביל, עדיין לא נהירה היא גרסתו באשר למקום ממנו צצו לפתע תוקפיו. בעניין זה העיד מר פאהד קאפיש, חמוש בגרסה כבושה, לפיה באותו הערב הוא התבקש על-ידי מ' ע' להצטרף אליו לנסיעה שמטרתה התבררה לו רק בדיעבד, היינו, רק לאחר הגיעם למקום

התקיפה, אז גם סיפר לו כי המרדף אותו ערכו היה למעשה אחר הנאשם שאסף ברכבו את מתלונן 4 במגמה לאונסו. והנה, עד זה סיפר, כי באותו הרגע בו החלה התקיפה הוא נס על נפשו, ובדרכו נעצר על-ידי שוטרי מג"ב, שעצרו אותו למשך אותו הלילה בחשד לגניבה. דא עקא, שלא הובאה לפנינו כל ראיה כי עד זה אכן נעצר באותו הערב וכי נחקר בשעה הרלוונטית אודותיה העיד. זאת ועוד, באופן מתמיה העד עצמו כלל לא זכר באיזה יום התרחש האירוע. בנוסף, עת תאר לפנינו את מסלול נסיעתו בחברת משפחת ע', השמיט העד מתיאורו את עצירת הנאשם בבית האישה וירידתה שם בליווי מתלונן 4, שסייע בהובלת המצרכים לביתה בעוד היא מרימה את נכדתה הישנה על-ידיה. תיאור מעין זה, בו התוודע לראשונה ליושבי הרכב אחריו דלקו, צפוי שהיה נחקק בזיכרוננו של העד, בהיותו על-פי ניסיון החיים מעורר סקרנות בקרב מי שהתלווה למשימה מסתורית. על-פי תיאורו, נסעו המה בעקבות רכב הלבן של הנאשם עד לצור-באחר, המשך בטורים, עד שהגיעו לוואדי רבבה, כשכל אותה העת סיפר לו השיח' מ' ע' כי הנם דולקים אחר גנב מכוניות. בנוסף, עדותו לעניין יציאתו של מתלונן 4 מרכבו של הנאשם אינה מתיישבת עם עדות הנאשם עצמו בעניין זה. בהקשר זה העיד הנאשם, כי מתלונן 4 נשלף מרכבו על-ידי אחד התוקפים, בניגוד לעדות קאפישה, לפיה יצא מהרכב לבדו ומיוזמתו. לבסוף, תיאורו את מתלונן 4 כמי שיצא מהרכב באופן רגיל ונינוח הנו אבסורדי, שכן המרחק בו ניצב מזירת האירוע ותנאי החשכה במקום, כמו גם עדותו שלו לפיה עזב מיד את המקום אינם עולים עם גרסתו בקנה אחד, ואין בהם אפוא כדי לבסס תצפית חושית ברזולוציה הנטענת. למותר לציין, כי אף השאלה, כיצד זה יטה תחילה להצטרף לאדם אותו העריך כ"אדם גדול", שעה שנטשו ונמלט על נפשו, נותרה פתוחה. אשר-על-כן, אין לקבל גרסה כבושה זאת, שמן הראוי היה להביאה בפני הרשויות המוסמכות מבעוד מועד, או למצער לידיעת

הנאשם ובני משפחתו, וקרוב ככל שניתן למועד מעצרו של הנאשם. עוד אין לקבלה משום הפרכות שנתגלו בה, ובסופה של בחינה, כלל אין ליתן אמון בעדותו.

94. עדות נוספת שאף בה לא מצאנו ליתן אמון נשמעה מפיו של סמיר שוויקי, שכנו של הנאשם. על-פי גרסתו הכבושה, בערב האירוע הנדון הזדמן הלה לאותו שביל עפר, אז יצא מרכבו וראה את הנאשם כשהוא יושב ברכב ששמשותיו נופצו, ולשאלתו לפשר העניין השיב לו הנאשם: "כמו שאתה רואה, אני בתוך האוטו" (עמ' 160). מיד בסמוך לאחר מכן הופיע בנו של הנאשם והעד הסתלק מהמקום. עדותו של הלה אינה רלבנטית להוכחת האישומים שלפנינו, שהרי אין חולק כי באותו הערב הותקף הנאשם. יחד-עם זאת, יש בה כדי להאיר על נכונות עדים מטעמו של הנאשם להופיע בבית-המשפט כשבפיהם עדות שקרית. כך העיד הלה, כי כבש עדותו עד מתן עדותו בבית-המשפט משום שלא נתבקש על-ידי מי מבני משפחת רג'בי לפנות ולמסור עדות במשטרה, ואולם עובדה היא, כי משפנה אליו בנו של הנאשם נאות להופיע בבית-המשפט לצורך מתן עדותו. אגב כך העיד באופן ספונטאני, כי מהיכרותו את הנאשם הרי שאין הוא נוהג לזלזל בילדים, ומתוך הבלבול שפקדו הוסיף והעיד כי נודע לו על עניין הילדים מראיון ששמע ב"קול ישראל", אז בקע קולו של הנאשם והוא סיפר על נשותיו. חוסר ההגיון שיוצר מקרא הדברים אצל השומע והקורא הוא אותו חוסר ההגיון שיצרה עדותו של עד זה לפנינו, עד כי מצאנו לדחותה כבלתי מהימנה.

95. בעניין תוקפיו של הנאשם נטען, כי הללו לא אותרו ונותרו אפוא באלמוניותם. עצם הופעתם במקום האירוע יכול שתוסבר על נקלה לאור הליכתם כבדרך שגרה באותו שביל עפר המוביל אל שכונת המגורים שבסופו. עם זאת, נכונותם לסייע למתלונן 4 על דרך תקיפתו של הנאשם אינה ברורה מאליה ובצדה תמיהות. ההגנה אמנם העלתה השערותיה

לאותו עניין, אלא שבהעדר ראיות שמכוחן ניתן לחלץ את אותו ספק סביר בדבר אשמתו של הנאשם, לא נשאו הללו פרי. לא-זו-אף-זו, הנאשם, שלפי עדותו נתגבשה בו ההכרה באשר לזהות תוקפיו באופן הדרגתי, נמנע תחילה מלפנות למשטרה, לדבריו – לפי עצת ילדיו. בהמשך לכך, נמנע מלפנות מיד בסמוך לאירוע התקיפה לקבלת עזרה רפואית ראשונה. התנהגות זו אינה הולמת את הנסיבות להן טען, שהרי לדבריו הותקף בנסיבות נורמטיביות לכאורה. לא-זו-אף-זו, הנאשם העיד כי במהלך האירוע דמיין לעצמו כי התוקף חשוף הפנים הנו בן למשפחת ע'. בהמשך לכך הסביר את הימנעותו מלפנות למשטרה על רקע אי ידיעתו דבר באותה עת אודות זהות תוקפיו. זו התגבשה בו, לפי עדותו, רק בעקבות חקירתו במשטרה ובמהלך המשפט עצמו, אז התחוויר לו כי מכוח הקשר המשפחתי בין מתלונן 4 למשפחת ע' פעלו הללו בצוותא ותקפוהו נוכח סכסוך משפחתי עתיק יומין, לאור ערבותם לחוב עתיק בן למעלה מ-10 שנים שחב כלפיו אביו של מתלונן 4. ברי אם-כן, כי בשלב המוקדם של תקיפתו לא הייתה לנאשם כל סיבה להסתיר את דבר תקיפתו מאת המשטרה וכי גרסתו המאוחרת באשר לזהות תוקפיו, הגם שלפי עדות רס"מ ישי נבחנה והעלתה חרס, נטולת ממש, ובפרט אין בה כדי להסביר את העיתוי בו הותקף, כאמור, שנים מספר מאז פרץ הסכסוך עם משפחת ע', וכ-10 שנים מאז ערבו הללו לחובו של אבי מתלונן 4 כלפי הנאשם.

96. מנגד לגרסת הנאשם, שהיא כפי המבואר רעועה, מלאת סתירות ופרכות ואין ליתן בה לטעמינו אמון, עומדת גרסת מתלונן 4, הנתמכת בראיות חיצוניות אותן מצאנו לאמץ; דרך משל, בעדות רס"מ אטיאס, שמצא להוסיף בשולי הודעתו של מתלונן 4 הערה המתארת את מצבו הנפשי הקשה, שהחל בוכה ככל שהתקדמה חקירתו לתיאור המעשה המיני שביצע בו הנאשם, אות לטראומה שנצרכה בנפשו; אף אמו של מתלונן 4 סיפקה

חיזוק לגרסתו, עת תיארה אותו בשעה שסיפר לה אודות קורותיו מיד כשנזדמן לו הדבר, היינו למחרת היום, וחשה למראהו כי הנו מפוחד ונסער. עדות האם מצביעה, כי מתלונן 4 עשה ככל יכולתו לשתף את סביבתו באירוע המיני הנטען ולא כבש עדותו בנדון; חיזוק נוסף לגרסתו אף מספק השוטר ג'אמיל, חושף הפרשה, שהתוודע על-פי עדותו לפרטי האירוע מפי מתלונן 4 עצמו, והמליץ לו על-כן להגיש תלונה במשטרה כנגד הנאשם. בעניין זה נעיר, כי לו אכן היה ממש בגרסת הנאשם, כי מתלונן 4 היה שלוחו של מ"ע לצורך תקיפתו, מה הגיון יש בפנייתם של הללו לשוטר ג'אמיל, שהלא סביר כי בהיותם תוקפיו ישאפו המה להרחיק עצמם ככל שניתן מן הרשות החוקרת, שמא יודע דבר אחריותם לתקיפת הנאשם. והנה, מלמדים מהלכם של האירועים, כי מתלונן 4, בסיוע דודו מר מ"ע, פעל על-מנת לאתר את השוטר, ובהמשך, בעידוד אמו, התייצב מתלונן 4 במשטרה, שם חשף תוכנה של פגיעה מינית שביצע בו הנאשם. ואם בקונספירציה מדובר, מדוע זה יטה מתלונן 4 ושלוחיו לבחור דווקא בעולם תוכן זה ולא אחר, שדבר היקפו בהקשר הנאשם התברר אך בהצטברות התלונות כנגד הנאשם, ומבלי שהוכח קיומו של קשר בין המתלוננים השונים. תמיהה זו, ככל שיש בה לחזק בצידה האחד את גרסת מתלונן 4, הרי שבצידה השני בכוחה לקעקע את גרסת ההגנה בקשר לאישום זה, שלא לומר בהקשר לתיק כולו.

אישום 4

97. בגדרו של אישום זה יוחסו, כאמור, לנאשם ביצוע מעשה סדום ומעשה מגונה במתלונן 5 – קטין הלוקה בשכלו, זאת על-פי הנטען בעובדות כתב האישום, על-פני תקופה בת שבועיים, אז ניצל מעמדו כשיח' וביצע את אותם מעשים בתחומי המסגד ובחנותו. מטעם המאשימה העידו מתלונן 5, אחיו הגדול, אמו וכן חוקר המשטרה – גובה ההודעה ממתלונן 5. ההגנה העידה את הנאשם וכן את המורה של מתלונן 5. לפנינו יריעת

מחלוקת מלאה באשר הנאשם מכחיש התרחשותם של האירועים נשוא אישום זה מכל וכל, בעוד מתלונן 5 טוען בתוקף כי הללו אכן התרחשו.

98. מתלונן 5, כבן 16 בעת מתן עדותו לפנינו, הנו אחיו הצעיר של מתלונן 1 והנו כאמור מוגבל בשכלו. חרף מוגבלותו זו, שביטוייה ניכר מאופי עדותו שניתנה אגב גמגום ותוך קושי לספק תיאורים מפורטים על-פי סדר כרונולוגי, הרי שיכולנו להתרשם באופן בלתי אמצעי מיכולתו לתקשר עם סביבתו ולענות בצורה בהירה לשאלות שהונחו לפתחו במהלך עדותו, כמו גם לספק להן תשובות רלבנטיות וענייניות. עוד התרשמנו מיכולת ורבליית מספקת שליוותה את עדותו, כמו גם מקוהרנטיות ואותנטיות שאפיינו את דבריו. ודוק: את עדותו לפנינו פתח ברושם שהותירו בו מעשי הנאשם: "כל הפה שלי היה מלא בגועל ונחנקתי וירקתי בחוץ" (עמ' 68). ועל כך שב וחזר מתלונן 5 לאורך עדותו, בהקשרים שונים, וניכר היה כי התחושה מהדהדת בזכרונו ובתחושתו והיא שנותרה במוקד תפיסתו את האירועים הקשורים במעשי הנאשם. בהמשך, עלה בידו להעיד אודות שני אירועים נפרדים אשר התרחשו במסגד, במועד עליו לא ידע להצביע בבירור (עמ' 75). ביחס לאירוע הראשון העיד, כלהלן: "נכנסתי למסגד היו שלושה ילדים... הנאשם ישב איתנו, הוא התחיל למשש אותי... הנאשם קרא לי, הוא הוציא את איבר מינו כל הפה שלי היה מלא בגועל ונחנקתי" (עמ' 68). לעניין אותו מקרה הוסיף והעיד, כי: "הוא קרא לי. הוא אמר לי למצוץ לו, מצצתי לו, זה חנק אותי, וירקתי גועל, זה עמד לי בגרון וירקתי את זה... לא, לא רציתי. הוא קרא לי, הוציא את איבר מינו, ודחף את הראש שלי לתוך איבר מינו" (עמ' 69). אגב כך הדגים לפנינו מתלונן 5 כיצד זה עלה בידי הנאשם להחדיר את איבר מינו לפיו בניגוד לרצונו, לרבות כיצד לפת הנאשם את פניו בשתי ידיו והטה ראשו כלפי מטה לעבר איבר-מינו. בהמשך העיד, כי הנאשם ליטפו לאורך גופו ובאמצעות ידו ליטף את איבר-מינו כמו גם את פי הטבעת שלו (עמ' 71). לגבי האירוע השני העיד, כי היה זה במסגד, לאחר

שהתרוקן המקום מאנשים, או-אז, קרא לו הנאשם, ובעודו יושב על כיסא חשף את איבר-מינו ודחף את ראשו לעבר איבר-מינו והכניסו לפיו (עמ' 69). לאחר מכן נסעו השניים במכוניתו הלבנה של הנאשם עד שהגיעו אל חנותו, שאף שם ליטף את גופו והפסיק לעשות כן אך משום הופעתו של מתלונן 4 במקום. אף-על-פי-כן, לכשנשאל אודות מספר הפעמים בהם ביצע בו הנאשם את המעשים המיוחסים לו, השיב כי היה זה "חמש פעמים במסגד וחמש פעמים בחנות" (עמ' 70).

עדותו של מתלונן 5 אינה מגבשת ממצא עובדתי ברור ומוחלט באשר למספר הפעמים בגדרן ביצע בו הנאשם את המעשים דנן, לרבות מועדם. עם זאת, עדותו של מתלונן 5 אינה מותירה מקום לספק, כי מדובר למצער בשני אירועים ולא באירוע בודד, וכי הללו הותירו בו תחושה חריפה של חנק וגועל, עליה חזר לכל אורך עדותו, והיא שהובילה אותו לבסוף להגיש במשטרה את התלונה כנגד הנאשם (עמ' 78). בחקירה נגדית לא שינה מתלונן 5 מאומה מגרסתו המפורטת, ומאמציו של הסנגור להטיל דופי במהימנותו בשל מוגבלותו השכלית לא צלחו. כך, למשל, קיוותה ההגנה לחלץ מפי מורהו של מתלונן 5, שהמדובר בנער שקרן הנוטה לבדות מלבד מעשיות אודות זולתו. ברם, הדבר לא הסתייע בידה, שכן הלה אך אישר בעדותו כי מתלונן 5 מסוגל לתקשר ברמה גבוהה עם סביבתו והוא אינו נוטה לדבר שקר באופן החורג מהמקובל בקרב בני גילו (עמ' 126). יוער, כי עדותו של מתלונן 5, חרף מוגבלותו ואפשר שאף בעטיה, הייתה ספונטאנית, נטולת תחכום או רצון להרשים, וניכר כי נמסרה בכנות ומבלי כוונות להסוות עובדות כלשהן. שפת גופו של מתלונן 5 הייתה כגשר לנבכי נשמתו ושיקפה, אפוא, בהתאמה, את תוכן עדותו ואת רגשותיו. כך, עיווה פניו מתלונן 5 כשתיאר את התחושה שהותיר בו טעם זרעו של הנאשם בפיו, חייך – אות למבוכתו, כשנדרש לתיאור המעשה המיני שביצע בו הנאשם, ופניו נכמרו כשנעצב. ניכר היה, כי עדותו לא עברה עיבוד וליטוש מוקדמים,

ומשכך, הותירה בנו רושם מהימן. בערבו של יום מצאנו, אפוא, ליתן אמון מלא בגרסתו הגולמית של מתלונן 5, כי הנאשם אילצו לבצע בו מין אוראלי ובתוך כך נגע בפי הטבעת שלו, וזאת במסגרת שני אירועים מובחנים, כשאחת הפעמים הייתה בתוככי המסגד, לשם אף הוביל את חוקרי המשטרה.

99. חיזוק משמעותי לעדות מתלונן 5 מצאנו בעדות אמו. האם העידה לפנינו בעודה נסערת, ובעדותה התמקדה בהשתלשלות האירועים ערב הגשת התלונה, אז בושש בנה להגיע, מתפילתו במסגד, כהרגלו, ושעה ששב לביתם הייתה התנהגותו חריגה עד כי נטתה לסבור כי חלה. והנה, בהמשכו של אותו הערב הגיעו אלמונים לביתם, ולמשמע דבריהם חרב עליה עולמה, והיא, בסערת רגשות, פנתה לברר עם מתלונן 5 שמא אמת צרופה בדבריהם. או-אז התברר לה, כי מתלונן 5 אכן נפל קורבן למעשים מיניים שביצע בו הנאשם, אשר אף "קנה" שתיקתו בהבטחה כי ישלם לו כסף בעבורה. בתוך כך, שבה האם והעידה אודות תחושת הקבס עליה דיווח מתלונן 5 באוזניה, כמו גם על חוסר האונים שחשה למשמע הדברים. בחקירה נגדית נתגלעה סתירה באשר לסדר זמני השתלשלות האירועים, ובכלל זה התעוררה תמיהה ביחס לעובדה כי נמנעה מלברר זהות אותם האלמונים שפקדו את ביתה באותו הערב. אנו מצאנו שלא לייחס משקל לסתירה והננו מקבלים דווקא את הסברה של האם כי לא שמה ליבה לא לזהות האלמונים ולא לשעה שבה פקדו את ביתם, זאת משום הטרדה שהתלוותה לעצם הידיעה על האונס שחוה בנה, מתלונן 5. משכך, לדידנו, אי הדיוקים שנפלו בעדות האם לגבי לוח הזמנים הרלבנטי אינם יורדים לשורש הדברים, וההסבר שסיפקה באשר למצבה הנפשי אותה עת מתיישב עם השכל הישר וניסיון החיים.

100. אף אחיו הבכור של מתלונן 5 – ח"ק – העיד לפנינו, וחיזק בעדותו את דברי אמו באשר לסערת הרוחות בה היו נתונים יושבי הבית עם קבלת ההודעה על-ידי אותם אלמונים, עד כי לא מצאו לייחס חשיבות לזהותם של הללו. גם אנו סברנו, בסופו של יום, שאין כל רלוונטיות לשאלת זהות אותם אלמונים לבירור שאלת ההרשעה של הנאשם במיוחס לו. בתוך כך, אין בפרט זה כדי להשליך על המהימנות שמצאנו לייחס לעדי המאשימה.

הערכת מהימנות גרסת הנאשם

101. הנאשם הכחיש, כאמור, הן במסגרת תשובתו לכתב האישום והן בעדותו לפנינו, כל קשר ונגיעה למתלונן 5. הנאשם העיד, כי מתלונן 5 מוכר לו כאדם הלוקה בשכלו הנוהג לפקוד את המסגד, אלא שמעולם לא קשר עמו שיחה בגבולות המסגד, וממילא לא ביצע בו כל מעשה מיני כפי המיוחס לו. לגרסתו, אך פעם אחת פגש במתלונן 5 בחנותו, והיה זה באותו היום בו הגיע הלה אליה בכוחות עצמו ושעה ששהה בה גם מתלונן 4 (עמ' 105). והנה, בעדותו המתייחסת לאישום 3 מבלי שנדרש לכך כלל פרט הנאשם את נסיבות הגעתו של מתלונן 5 לחנותו. אז ציין כי באותו היום, עת ביקש לעזוב את המסגד פנה אליו מתלונן 5 והתעניין לאן מועדות פניו, ומשהשיבו כי עליו ללכת לביתו "אז הוא הלך ואני הלכתי" (עמ' 102). מעצמה עולה השאלה, מה טעם מצא הנאשם, שעה שכלל לא נדרש לכך, לתאר במסגרת עדותו באישום המתייחס למתלונן 4 אודות האינטראקציה שקיים עם מתלונן 5 באותו היום, בסופה פנה איש איש לדרכו, ועיקרה, שהמתלונן 5 לא נסע עמו במכוניתו. לטעמנו, היה זה אך כדי להפריך את גרסת מתלונן 5, כי באותו היום, הוא היום בו פגש במתלונן 5 בחנותו, הסיעו זה לחנותו לאחר שביצע בו מעשה מיני, שם גם המשיך ללטפו. ניסיונו של הנאשם להרחיק עצמו ממתלונן 5 התעצם עת נדרש הוא במהלך עדותו להתייחס לטענת מתלונן 5, כי מקצת מהאירועים נשוא כתב האישום התרחשו בתוככי

המסגד. או-אז העיד, במסגרת חקירה ראשית, כי: "בחיים שלי לא ישבתי אתו במסגד, בחיים שלו לא הגיע לחנות שלי אלא רק באותו יום" (עמ' 105). בחקירה נגדית העיד, כי מתלונן 5 אמנם נהג לפקוד את המסגד בו התפלל אף הנאשם עצמו, אך בין השניים מעולם לא נקשרה שיחה. אמירתו זו אינה מתיישבת עם עדותו, לפיה פנה אליו מתלונן 5 בניסיון לברר לאן מועדות פניו באותו היום, שכן, אם בין השניים לא שררו כל יחסי קרבה, כלל לא ברי מהיכן שאב מתלונן 5 – קטין, את התעוזה לפנות לנאשם – שיח' בקהילתו ואדם בגיר – בשאלה הנושאת אופי אינטימי. זאת ועוד, לפי גרסת הנאשם, הזדמנו המתלוננים 4 ו-5 לחנותו באורח אקראי וללא כל סיבה, בעוד השניים העידו, כי ניהלו עם הנאשם סוג של שיחה במרכזה עמדה הצעתו כי יצטרפו אליו לשם קיום יחסי מין עם אישה.

102. חשוב לציין, כי טענת הנאשם לפיה נפל קורבן לקונספירציה זדונית שבבסיסה סכסוך משפחות לא הוכחה במשפט. מסד הראיות הנתון מוליכנו לכלל מסקנה, כי למתלונן 5, כמו גם לבני משפחתו, בכללם מתלונן 1, אין מניע נסתר לחשוף עצמם כנפגעי עבירה מינית סתם כך, עובדה המכוננת כתם בר-נפקות לו השלכות נרחבות. מעדויות המאשימה עולים משנה הזהירות הכרוך בחשיפת הפומבית של הפרשה מחד-גיסא, וכן ההתלבטות באשר לדרך ההתמודדות הרצויה לאורה מאידך-גיסא. כפי המשתמע מדברי האם, אופיים הקיצוני של האירועים כמו גם השלכותיהם על המתלונן 5, הם שהובילו בסופו של יום את המשפחה הנ"ל לנטוש את הדרך המקובלת לפתרון סכסוכים במגזר אליו הם שייכים, וכדברי האם – לדרוש את זכויות הבן בבית המשפט חרף לחצים שהופעלו עליהם על-ידי המשפחה המורחבת. ההגנה, מאידך, לא השכילה לסדוק את מהימנות העדים הללו אף לא במעט. לסיכום, נחה דעתנו, בדרגה הנדרשת בפלילים, כי הנאשם ביצע את המעשים המיוחסים לו בכתב אישום זה, בכפוף לקביעותינו דלעיל.

אישום 6

103. באישום זה מיוחסת כאמור לנאשם עבירה של שיבוש מהלכי משפט, על שביום 18.1.07, אז הובל לדיון בעניין הארכת מעצרו, צעק לעבר בני משפחתו את שמות המתלוננים וכתובת מגוריהם, וביקש כי "יטפלו בהם". את אשר נשמע דאז מפי הנאשם תיעד רס"מ ישי על גבי מזכר שהוגש כראיה במשפט, והלה גם העיד לפנינו באופן משכנע והותיר עלינו רושם חיובי. מנגד, טען הנאשם כי דבריו פורשו שלא כהלכה על-ידי השוטר עורך המזכר, שכן הלה כלל אינו מבין את השפה הערבית על בוריה. בתוך כך סיפק הנאשם גרסה, לפיה אך ביקש מבני משפחתו לפנות אל שכנו יצחק, "כדי שיכיר את הסיפור האמיתי" (עמ' 106), זאת משום שבאותו היום ירק לעברו אותו השכן ואף קיללו "שיח' ערס".

104. עדותו של רס"ר ישי הנה מהימנה, ואין סיבה שלא ליתן בה אמון מלא. ראשית, רס"מ ישי העיד, כי היה נוכח גם באירוע בו ירק שכנו של הנאשם על שפמו, ואולם, האירוע בעקבותיו ערך את המזכר התרחש מספר שעות לאחר מכן. שנית, רס"מ ישי תיעד את אשר שמע – בזמן אמת – היינו, את שמות המתלוננים וכתובתם, ואף את הוראות הנאשם לבני משפחתו כי יטפלו במתלוננים, כמעין רשמקול חי. לא הוכח כל מניע זר שכביכול הביא את רס"מ ישי לערוך את אותו מזכר ללא כל אחיזה במציאות. לא-זו-אף-זו, אין ליתן אמון בגרסת הנאשם, שהיא על-פניה מופרכת ובלתי הגיונית. תמהים אנו, מדוע זה יטריד עצמו הנאשם בשאלה מה חושב עליו שכנו וביקש לשלוח את בנו אליו על-מנת שיפייסוהו ויסבירו לו את ה"אמת"? נדמה, כי הנאשם ביקש לנצל את אותו אירוע כמנוף לקידום גרסתו, אך ללא הועיל. לכן, גם כאן מצאנו לבכר גרסת המאשימה על-פני גרסת הנאשם.

הפן המשפטי

105. טרם נדון בפן המשפטי בפרשה, נזכיר בקצרה מהן אותן עבירות שיוחסו לנאשם במסגרת כתב האישום. בגדרי האישום הראשון והשני יוחסו לנאשם שלוש עבירות של מעשה מגונה לפי סעיף 348(ג) לחוק; בגדרי האישום השלישי יוחסו לו ביצוע מעשה סדום בקטין לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק, וכן ביצוע מעשה מגונה בקטין לפי סעיף 348(ג)(1) לחוק; האישום הרביעי מייחס לו מספר עבירות של מעשה סדום בקטין לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(5) לחוק, וכן מספר עבירות של מעשה מגונה בכוח בקטין, לפי סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(5) לחוק; בנוסף, מייחס האישום החמישי לנאשם עבירה של ריבוי נישואין; ואילו באישום השישי יוחסה לו עבירה של שיבוש מהלכי משפט. נדון באישומים השונים על-פי סדרם, ונבחן האם יש בעובדות שהוכחו במשפט כדי לבסס את היסודות הנפשיים והעובדתיים הנצרכים לשם הרשעה תחת העבירות הנ"ל.

אישומים 1 ו-2

106. סעיף 348(ג) לחוק קובע כלהלן: "העושה מעשה מגונה באדם בלא הסכמתו אך שלא בנסיבות כאמור בסעיפים קטנים (א), (ב) או (ג)(1), דינו – מאסר שלוש שנים". סעיף 348(ו) לחוק קובע, כי: "בסימן זה, 'מעשה מגונה' – מעשה לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים".

היסוד העובדתי שבעבירה קם שעה שמדובר ב"מעשה שבנסיבות העניין הוא בעיני האדם הסביר מעשה מגונה, ובלבד שנעשה הוא למטרה של גירוי, סיפוק או ביזוי מיני" ([ע"פ 6255/03 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נח\(3\) 168](#)).

עוד נאמר שם, כי :

”מעשה ירד בדרגה להיותו מעשה מגונה אם נעשה לשם גירוי מיני, לשם סיפוק מיני או לשם ביזוי מיני. מילת המפתח היא המילה 'לשם'. משמעותה שמעשה ייחתם בחותם הגנות – יהיה 'מעשה מגונה' – רק אם מטרת העושה במעשהו הייתה לגירוי מיני, לסיפוק מיני או לביזוי מיני.”
(שם, עמ' 179)

בע"פ 6269/99 כהן נ' מדינת ישראל (פ"ד נה (2) 496), נקבע ביחס ליסוד הנפשי

הרלבנטי, כדלקמן:

”עבירת המעשה המגונה מחייבת הוכחת קיומה של מטרה כיסוד נפשי בעבירה, אולם אין בצדה דרישה להתממשות אותו יעד. די בכך שהמטרה המייחדת את היסוד הנפשי שבעבירה הייתה לנגד עיני העושה בשעת עשיית המעשה.”

(שם, עמ' 502).

עוד נקבע שם לעניין זה, כלהלן:

”הילכת הצפיות חלה על עבירה זו בהתחשב בתכליות החקיקה ובאופי הערכים המוגנים שעליהם ביקש המחוקק להגן במסגרת איסור זה... מקור האיסור הפלילי לבצע מעשה מגונה בצורך להגן על שלמות גופו, על צנעת פרטיותו ועל כבודו של האדם, זכויות אשר הוכרו ב**חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו**. השמירה על כבוד האדם ועל צנעת גופו היא ערך עליון המצדיק הגנה מפני פגיעה לא רק כאשר עושה המעשה התכוון להשיג את היעד

האסור, אלא גם מקום שהוא צפה כאפשרות קרובה לוודאי את התממשות
המטרה האסורה, אפילו לא רצה בה...".

(שם, 506-507)

מן הכלל אל הפרט

107. ומהן העובדות שהוכחו לפנינו? בגדרי האישום הראשון הוכח כאמור, כי הנאשם נגע בירכו ובאיבר-מינו של מתלונן 1, ועשה כן ללא הסכמתו. משכך, מתקיים בנסיבות העניין היסוד העובדתי הגלום בעבירת ביצוע מעשה מגונה. אף היסוד הנפשי מתקיים כאן, באשר הנאשם ביטא רצונו להגיע לסיפוק מיני באותו אירוע, ובתוך כך אף הציע למתלונן 1 תשלום בעבור הסכמתו למגע המיני המבוקש וליווה את המפגש כולו במלל בוטה בעל תוכן מיני מפורש. אין נפקא מינה אם מומש רצון זה אם לאו, שהרי תכלית אותם מעשים ניצבה לנגד עיני הנאשם בשעת ביצועם.

במסגרת האישום השני הוכח, כי הנאשם נגע באיבריהן המוצנעים של מתלוננות 2 ו-3, בנסיבות המגלמות, על-פניהן, התקיימותם של היסודות העובדתי והנפשי כאחד. ודוק: הנאשם ביקש להתבודד עם כל אחת מהמתלוננות באצטלה של עריכת טקס דתי מטהר, ותחת זאת ניצל למעשה את שהייתו בחברתן לטובת נגיעה באיבריהן המוצנעים בניגוד לרצונן. ברי, כי לאור האמור מתקיים היסוד העובדתי ואילו גם מצטרף היסוד הנפשי הנצרך – היינו, מודעותו של הנאשם, בדרגת וודאות קרובה לוודאי, בין השאר, שמעשיו יגרמו לביזויין המיני של מתלוננות 2 ו-3, שבנסיבות העניין שקולה לקיום מטרה בלבו להשיג את התכלית האסורה, אף אם לא חפץ בה כלל, הגם שבנסיבות העניין אכן ביקש הנאשם לממשה. הנאשם חשף כוונותיו האמיתיות בעת שהייתו עם המתלוננות בחדר

ה"בדיקה" וה"טיפול", אם על דרך אופי השיחה המינית והמעשים שביצע בגופה של מתלוננת 2, ואם נוכח המגע הפיזי שכפה על מתלוננת 3.

אשר על-כן, מצאתי להרשיע את הנאשם במיוחס לו בגדרי האישומים 1 ו-2.

אישום 3

108. סעיף 348(ג1) לחוק קובע, כלהלן: "נעברה עבירה לפי סעיף קטן (ג) תוך שימוש בכוח או הפעלת אמצעי לחץ אחרים, או תוך איום באחד מאלה, כלפי האדם או כלפי זולתו, דינו של עובר העבירה – מאסר שבע שנים".

סעיף זה קובע "נסיבות מחמירות" לעבירה לפי ס"ק (ג) שצוטט לעיל, המתפרשות על-פני שלוש חלופות: הראשונה, "שימוש בכוח" – במישור הפיזי, במידה כלשהי; השנייה, "אמצעי לחץ" – במישור הנפשי: במשמעות הרחבה של הביטוי "לחץ"; השלישית, "איום" [באחת החלופות דלעיל] (י. קדמי "על הדין בפלילים, חלק שלישי, תשס"ו-1996, עמ' 1426).

109. המאשימה ביקשה להוכיח, כי הנאשם פתח את חגורת מכנסיו של מתלונן 4, הורידם, ואגב כך ביקש ממנו להסתובב. בנוסף, כך גרסה המאשימה, חרף מחאותיו של מתלונן 4 שניסה לחלץ עצמו מהרכב, נשכב הנאשם מעליו ונגע באיבר-מינו. ברם, לא רק שלא הוכחו העובדות הללו במשפט, אלא שאף הוכחו על-ידי מתלונן 4 עצמו, שהעיד, כי "הוא (הנאשם – צ' ס') פתח לי את החגורה והתחיל להוריד לי את המכנסיים, התחלתי לצעוק" (עמ' 30), וכי "הוא (הנאשם – צ' ס') הסתובב וקם מהכיסא שלו ובא לכיווני" (שם). יוזכר, כי נדרשת הוכחת ביצוע המעשה, שבנסיבות העניין נתפס בעיני האדם הסביר כמגונה, ואשר הגנות שבו עונה לתכלית עשייתו, היינו, לשם גירוי מיני, סיפוק מיני או ביזוי מיני. בהתקיימם של אלה מתבררת מאליה גם התקיימותו של היסוד הנפשי, דהיינו,

אותה דרישה של כוונה המיועדת להשגת תכליות הגירוי, הסיפוק או הביזוי המיני. בענייננו, הגנות במעשיו של הנאשם מתבררת מעצם ניסיונו להפשיל מכנסיו של מתלונן 4 הנסיבות המחמירות נובעות מעצם התנגדותו של מתלונן 4 למעשי הנאשם, אשר ניסה לחלץ עצמו מהרכב אך ללא הועיל, עד כי נאלץ לפצוח בצעקות, המלמדות, כשלעצמן, על מידת הלחץ בה היה נתון. ודוק: די בחלופה זו של הפעלת לחץ במובנה הנפשי הרחב כדי לקיים את הנסיבה לחומרה שבעבירה דנן. לכן, ניתן, אפוא, להרשיע הנאשם בעבירה של ביצוע מעשה מגונה בנסיבות מחמירות.

110. עוד מיוחס לנאשם באישום הנ"ל ביצוע מעשה סדום בקטין לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק. סעיף 347(ב) קובע, כי: "העושה מעשה סדום באדם באחת הנסיבות המנויות בסעיף 345, בשינויים המחוייבים, דינו כדין אונס". מעשה סדום מוגדר כ'מעשה סדום' – החדרת איבר מאברי הגוף או חפץ לפי הטבעת של אדם, או החדרת איבר מין לפיו של אדם".

סעיף 345 (א)(1) לחוק קובע, כי: "הבועל אשה – שלא בהסכמתה החופשית; הרי הוא אונס ודינו – מאסר שש עשרה שנים".

היסוד העובדתי בעבירה דנן מתייחס לעושה "מעשה סדום", כהגדרתו בס"ק 347(ג), באדם – זכר או נקבה – באחת הנסיבות המפורטות בסעיף 345 – ולעניינו 345(א)(1) – היינו, שלא בהסכמה. אשר ליסוד הנפשי, הרי שהדרישה הינה אך ל"מודעות" כלפי טיב המעשה וכלפי התקיימותן של הנסיבות (י' קדמי, שם, בעמ' 1414 והאסמכתאות המצויינות שם). בעניין התיבה "שלא בהסכמתה החופשית", הרי שמגמת הפסיקה מקלה עם התביעה, שאינה נדרשת להוכיח התנגדות פיזית כבעבר, ודי ששאלת אי ההסכמה

תתברר מן הנסיבות, כדי להקים את היסוד הנפשי הנדרש בעבירה (י' קדמי, שם, 1365-1355 והאסמכתאות המצוינות שם).

מן הכלל אל הפרט

111. מתלונן 4 העיד, כי בתחילה הציע לו הנאשם כסף בתמורה להסכמתו כי יבצע בו מין אוראלי, ומשסירב, משכו בשערותיו והטה ראשו לעבר איבר-מינו, עד שביצע בו, למשך זמן קצר, מין אוראלי. משאומצה גרסת מתלונן 4, הכוללת, כאמור, קיומו של האקט המיני הנדון, הרי שבנסיבות המקרה דנן התקיים היסוד העובדתי שבעבירה, ואין מנוס אלא לקבוע כי אז אף התקיימו נסיבות היעדר ההסכמה של מתלונן 4 למעשי הנאשם. ודוק: מתלונן 4 העיד אודות תחושת הפחד שגאתה בו בצל מעשי הנאשם, שאילצו לבצע בו מין אוראלי, לא טרם הציע לו תשלום – הצעה שנדחתה אגב הבעת התנגדות רציפה למגע המיני כולו. באשר ליסוד הנפשי, שקיומו נדרש לצורך הרשעה, הרי שזה הוכח מעצם פנייתו של הנאשם לשביל צדדי וחשוק, שם זמם לממש את כוונותיו המיניות כלפי מתלונן 4, כמו גם לאור מצג השווא שהציג בפני מתלונן 4, ואף מהזמנתו את מתלונן 4 שיתלווה אליו לפגישתו עם אישה עמה יקיימו יחסי-מין.

אשר על-כן. יש לדעתי מקום להרשיע הנאשם במיוחס לו גם בגדרי אישום זה.

אישום 4

112. האישום הרביעי מייחס, כאמור, לנאשם מספר עבירות של מעשה סדום בקטין, לפי סעיף 347(ב) בנסיבות של אינוס כמנוי בסעיף 345(א)(5) לחוק, וכן ביצוע מספר עבירות של מעשה מגונה בכוח בקטין, לפי סעיף 348(א) בנסיבות של אינוס, כמנוי בסעיף 345(א)(5) לחוק. יסודות עבירת המעשה המגונה ועבירת מעשה הסדום פורטו לעיל, אליהם מתווספת בגדרי אישום זה הנסיבה המחמירה הקשורה במצבו המנטאלי –

קוגניטיבי של מתלונן 5, כמפורט בסעיף 345(א)(5) לחוק, היינו, בעילה הנעשית "תוך ניצול היותו חולה נפש או לקוי בשכלו, אם בשל מחלתו או בשל הליקוי בשכלו לא היתה הסכמתו לבעילה הסכמה חופשית".

הגנות שבמעשים שביצע הנאשם במתלונן 5 מובנת מאליה, שכן מתלונן זה הינו מוגבל בשכלו. על מוגבלותו זו למדנו מעדותו וכן מעדויות בני משפחתו. עדות הנאשם בבית המשפט וחקירתו במשטרה מורות אף הן, כי הנאשם היה מודע היטב לנכות השכלית ממנה סבל מתלונן 5. די בעובדה זו כדי להקים את היסודות העובדתי והנפשי של סעיף 345(א)(5) לחוק, שכן התפיסה הרווחת בפסיקה היא, כי די בהוכחת החולי או הפיגור מהם סובל הקורבן, כדי לצאת ידי חובת ההוכחה לכאורה של אי יכולתו ליתן הסכמה חופשית לבעילתו, כאשר הנאשם הוא שנושא בנטל הפרכתה. חזקה זו לא נסתרה במסגרת פרשת ההגנה.

אין צורך להכביר מלים אודות הגנות ואופיים הנלוז של המעשים שביצע הנאשם במתלונן 5. די אם נזכיר, כי הנאשם אילץ את מתלונן 5 לבצע בו מין אוראלי אגב הטיית ראשו אל עבר איבר מינו, ובהמשך לכך ליטף את גופו ונגע באיבר מינו ובפי הטבעת שלו. מעשים אלה בוצעו, כאמור, עת היה הנאשם מודע למוגבלותו השכלית של מתלונן 5. יוזכר, כי במשפט הוכח כי אותם מעשים בוצעו בשתי הזדמנויות שונות, ומשכך, יש לדעתנו להרשיע את הנאשם בשתי עבירות של מעשה מגונה בכוח בקטין לוקה בשכלו, ובשתי עבירות של מעשה סדום בקטין לוקה בשכלו.

אישום 5

113. סעיף 176 לחוק קובע, כי: "נשוי הנושא אשה אחרת, ונשואה הנישאת לאיש אחר, דינם – מאסר חמש שנים". הנאשם הודה בביצוע העבירה דנן, ומהודאתו מתבררת מאליה התקיימות יסודות העבירה, היינו: מודעותו לעובדת נישואיו בעודו נשוי כדין. הציווי הדתי שמכוחו נישא לכאורה הנאשם בשנית אינו גובר על הציווי החוקי האוסר כאמור ריבוי נישואין (שם, עמ' 2082). ברי, על-כן, כי יש להרשיעו בעבירה דנן.

יוער, כי בעניין זה טען הסניגור המלומד בסיכומיו, כי לא היה מקום עוד מלכתחילה לייחס לנאשם עבירה זו, ואין לראות בצעד זה של התביעה אלא פעולה של התעמרות כלפי הנאשם, שתרופתה בתחולת ההגנה מן הצדק הקבועה בסעיף 149(10) [לחסד"פ](#). טעם לכך מצא הסניגור בעובדה, כי המדובר בתופעה חברתית נפוצה בקרב מגזר זה. בתוך כך, עתר הסניגור אף לזיכוי של הנאשם מהעבירה דנן על-בסיס מדיניות התביעה בעבירות ביגמיה, כאמור בהנחיות היועץ המשפטי לממשלה בעניין זה המורה, כי אך במקרים בהם קיימות ראיות בדבר עריכת טקס נישואין מחייב ניתן יהיה להעמיד אדם לדין בגין עבירה זו. ומשראיות שכאלו לא הונחו לפתחו של בית המשפט הרי שיש לזכות הנאשם מאישום זה.

114. אין בידי אלא לדחות את טענות הסניגור. ההגנה מן הצדק שמורה כידוע אך לאותם מקרים בהם גילתה התביעה התנהלות שעוררייתית שאין חוש הצדק יכול לשאת ולסבול. לא כך בענייננו, עת הודה הנאשם בנישואיו לשתי נשים מטעמי דת, ואין נפקא מינא אם התבררה העובדה אגב חקירתו אם לאו. הנחיות היועמ"ש אמנם תובעות איסופן של ראיות בשלב החקירה בדבר עריכתו של טקס נישואין מחייב. אך הנה, ראיות כאמור סיפק הנאשם בהודאתו הברורה והמפורשת גם במהלך עדותו בבית המשפט, ודי בכך כדי להביא כאמור להרשעתו בעבירה לפי סעיף זה.

אישום 6

115. וזו הוראת סעיף 244 לחוק קובע כלהלן:

”העושה דבר בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי או להביא לידי עיוות דין, בין בסיכול הזמנתו של עד, בין בהעלמת ראיות ובין בדרך אחרת, דינו – מאסר שלוש שנים; לענין זה, ‘הליך שיפוטי’ – לרבות חקירה פלילית והוצאה לפועל של הוראת בית משפט”.

היסוד העובדתי בעבירה מגולם בתיבה ”העושה דבר”, והמדובר בעשייתו של כל דבר בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוט או להביא לידי עיוות דין. ודוק: מסיווגה של העבירה כהתנהגותית-מטרתית נובע, כי לא נדרשת כל זיקה בין הרכיב ההתנהגותי האמור לבין התוצאה של הכשלת ההליך השיפוטי. בהמשך לכך, היסוד הנפשי בעבירה מצטמצם לדרישה לעשיית מעשה מתוך ”שאיפה” או ”מטרה” להשיג את התכלית שהאיסור בסעיף זה מבקש למנוע (י' קדמי, שם, עמ' 1576-1577 והאסמכתאות המצוינות שם).

מן הכלל אל הפרט

116. משמצאתי לבכר את גרסת השוטר רס"ר ישי, לפיה פירט הנאשם בפני בני משפחתו את שמותיהם של המתלוננים כנגדו, כמו גם את כתובת מגוריהם, וביקשם כי ”יטפלו בהם”, הרי שהקים במעשהו זה את היסוד העובדתי שבעבירה, וברי כי כיוון בדברים אלה להביא להכשלתו של ההליך השיפוטי המתנהל כנגדו.

התוצאה

117. לאור המקובץ לעיל, דעתי הינה כי יש להרשיע את הנאשם כדלקמן:

א. בשלוש עבירות של מעשה מגונה לפי סעיף 348(ג) לחוק;

- ב. בעבירה של ביצוע מעשה סדום בקטין לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק וביצוע מעשה מגונה בכוח בקטין לפי סעיף 348(ג1) לחוק;
- ג. בשתי עבירות ביצוע מעשה סדום בקטין לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(5) לחוק, ושתי עבירות של ביצוע מעשה מגונה בכוח בקטין לפי סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(5) לחוק;
- ד. בעבירה של ריבוי נישואין לפי סעיף 176 לחוק;
- ה. בעבירה של שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק.

ס ג ן נ ש י א

השופט י' שפירא:

אני מסכים.

ש ו פ ט

השופט י' נועם:

אני מסכים.

ש ו פ ט

הוחלט, אפוא, להרשיע הנאשם כאמור בחוות-דעתו של סגן הנשיא.

ניתנה היום, י' בשבט תשס"ח (17 בינואר 2008), במעמד בא-כוח המאשימה, בא-כוח הנאשם, והנאשם.

צבי סגל 54678313-8007/07

ס ג ן נ ש י א ש ו פ ט ש ו פ ט

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[הודעה למנויים על עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו - הקש כאן](#)